

ΕΡΓΑ ΒΕΛΕΤΙΝΑΗ (ΦΕΡΑΙΟΥ)

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΜΟΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΕΥΡΕΒΕΝΤΟΣ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΥ

147661 ²¹⁶⁷ ₇₇

ΤΥΠΟΙΣ Α. Ε. Β. Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΦΟΡΩΝ
Α. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

Θηγεμισίας,
Παύλιος Α.
Σερνυτή. α.

Ἄγες, ὑπερῶς ἀπὸ βαδύ, καὶ γαστὴ καίλα:
κα. ἐπισημασθέντων ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ καὶ μετὰ
δαίμονα, καὶ ὄψια ἐδάσεια καὶ σεσημασ:
ἕως καὶ κακῶς ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν ἀπὸ
κόπον, μετὰ τὸν ὄψια ἐπὶ τὸν ἀπὸ
ἰσθμῶν, καὶ Ἀρμύδας.

ἦμι: Ἀγαθήσασα, Ἀρμύδα, σμερῶντι σκῆλον δαί
δαίμονα.

Ἄγε: ἰσθμῶν, ἀπὸσ, μετὰσ, σεσημασ, ἰσθμῶν
καὶ ἀπὸ τοῦ εἰσθμοῦ, καὶ ἀπὸσμοιο σμῆρα
α.

ἦμι: καὶ εἰ ὄψια ἰσθμῶν καὶ ἐπὶσθμῶν, ἦμι εἰ τοῦ
ἐπὶσθμῶν μετὰ, ὁ μετὰσθμῶν ἰσθμῶν, ὁ μετὰ
καὶ μετὰσθμῶν, εἰ ἰσθμῶν καὶ μετὰσθμῶν
δύο. σμῆρα σμῆρα σμῆρα, εἰ ἰσθμῶν καὶ
καὶ ἀπὸσθμῶν, ἀπὸσθμῶν εἰ εἰς ἀπὸσθμῶν.

Ἄγε: ὄψια καὶ δαί σεσημασ ἀπὸσθμῶν καὶ τοῦ μετὰσθμῶν
καὶσθμῶν. δαί σμῆρα σμῆρα σμῆρα, εἰ ἰσθμῶν καὶ
καὶ σμῆρα καὶ μετὰσθμῶν, εἰ ἰσθμῶν καὶ μετὰσθμῶν
καὶ σμῆρα καὶ μετὰσθμῶν, εἰ ἰσθμῶν καὶ μετὰσθμῶν
ὁ μετὰσθμῶν. ἰσθμῶν καὶ μετὰσθμῶν, δαί σμῆρα καὶ
καὶ σμῆρα. ἰσθμῶν καὶ μετὰσθμῶν, ἀπὸσθμῶν καὶ
καὶ σμῆρα.

Αὐτόγραφον τοῦ Ρήγα ἀπὸ τὸ ἔργον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

117661

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τὸν Ἰούλιον—συνεχιζομένων τῶν ἐροτῶν τῆς ἐκατονταετηρί-
δος τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας—θὰ τελεσθῆ μεγαλοποεπῆς
μνημόσυνον εἰς τὸ Βελεστίνον, τὴν ἰδιαιτέραν πατριδα τοῦ ἐθνο-
μάστουτος Ρήγα Βελεστινλή, τὸν ὁποῖον οἱ ὄπαδοὶ τῆς καθαρνοού-
σης μετέφρασαν εἰς Φεραῖον, μετὰ τὸ εἶηχον δὲ αὐτὸ ἐπίθειον
τόνομά του κατέστη ἤδη πανελλήνιον. Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ ταύτῃ
ἐκρίναμεν εὐλογον ὅτι θὰ συνέβαλεν ἐπὶ τὸ ἐντονώτερον εἰς τὴν
ἐξασιν τῆς μεγάλης φροιογνωμίας τοῦ Ρήγα ἢ δημοσίευσίς ἐνδὸς
φιλολογικοῦ του δοκιμίου τὸ ὁποῖον παρέμεινε μέχρι τοῦδε ἄγνω-
στον εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Ἐἶνε δὲ τοῦτο μετὰφρασίς τῆς
«Ὀλυμπιάδος» τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ τῆς Ἀναγεννή-
σεως Μεταστασίου τὴν ὁποῖαν ἐφιλοτέχνησεν ὁ Ρήγας κατὰ τὴν
νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, καθ' ἣν δηλαδὴ ἐποχὴν μετέφρασεν ἐκ
τοῦ Γαλλικοῦ καὶ τὴν «Ἱστορίαν τῶν ντελικάτων ἐραστῶν». Ἐξ
αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἐθνομάρτυς πλὴν τῆς Γαλλικῆς γλώσ-
σης ἦν εἶχεν ἐκμάθη ἐν Βιέννῃ, ἐγνώριζε καὶ τὴν Ἰταλικὴν σπου-
δάσας ταύτην κατὰ τὴν ἐν Ἰασιῶν καὶ Βουκουρεστίῳ διαμονὴν του.

Ἡ μετὰφρασίς τῆς «Ὀλυμπιάδος» εἶνε γνήσιον ἔργον τοῦ
Ρήγα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς γραφῆς τοῦ χειρογράφου, ὁμοιομόρφου
εἰς τε τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὸ κείμενον, παραβληθεῖσα πρὸς ἄλλα
γνωστὰ χειρόγραφα τοῦ ἰδίου διασωθέντα καὶ φυλασσόμενα εἰς
τὸ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον. Ἡ ἄλλη πρὸ πολλοῦ γνωστὴ ἔμμετρος
μετὰφρασίς τῆς «Ὀλυμπιάδος» δὲν εἶναι ἔργον τοῦ Ρήγα. Τὸ
χειρόγραφον τῆς παρούσης μεταφράσεως εἰς σχῆμα μικρὸν ἴθιον
ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων 65 καὶ ἀνήκει εἰς τὸν κ. Γεώργ. Κορ-
φιωτάκην ἐκ Καλαμῶν, ὅστις τὸ ἐκληρονόμησεν παρὰ τοῦ μακα-
ρίτου πατρὸς αὐτοῦ βουλευτοῦ Γρηγορίου Κορφιωτάκη, εἰς τὸν

ὁποῖον τὸ εἶχε δωρεῆσαι ὁ ἀείμνηστος ἀρχιμανδράτης Παρθένος κατόπιν ἐπίσκοπος Μονεμβασίας καὶ ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Ἀνεξαρτησίας εἰς αὐτὸν δὲ ἄγνωστον πότε καὶ ποῦ ἐδόθη παρὰ τοῦ Ρήγα. Ἐἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον γὰρ τὸ ἔλαβεν ἐν Βιέννῃ καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ρήγας κατεργόμενος εἰς τὴν Τεργέστην ὄπου καὶ συνελήφθη μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ἐπαναστατικῶν ἐφοδίων, ἀφῆκε τὰ τότε πλέον ἄχρηστα εἰς αὐτὸν γενικὰ ἔργα εἰς τοὺς φίλους του ἐν Βιέννῃ πρὶν ἢ κατασχεθῶσι τὰλλα ἐκεῖ ἀφεθέντα πράγματά του ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν.

Ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως εἶνε ἀκριβῆς δραματικὴ καὶ ὁ διάλογος φυσικὸς ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγένετο ἡ μετάφρασις.

Ὅπως ἴσως τὸ ἔργον παραδίδεται εἰς τὴν δημοσιότητα, ὅχι τόσο χάριν τῆς φιλολογικῆς του ἀξίας, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς χαρακτηριστικὸν καὶ ὡς μία ἐπιπέδειξις τοῦ φλογεροῦ πατριωτικοῦ αἰσθηματος τὸ ὁποῖον διέπνεεν ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος ὅλας τὰς πράξεις τοῦ μεγάλου Βελεστινλή.

Δέον γὰρ σημειωθῆναι ὅτι τηρεῖται ἐπακριβῶς ἡ γλωσσικὴ μορφή τοῦ χειρογράφου, ὡς καὶ ἡ ὀρθογραφία.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐγεννήθησαν εἰς τὸν Κλεισθένην βασιλεῦ τῆς Σικυῶνος δύο τέκνα διδύμα, ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Ἀριστία. Ἀλλὰ συμβουλευθεὶς ἀπὸ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἤθελε διατρέξει, τοῦ ὅτι θέλει φονευθῆναι παρὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τοῦ ἰδίου Μαντείου ἀπέρριψε τὸν πρῶτον καὶ διεφύλαξε τὴν δευτέραν. Αὕτη αὐτῆς ἠθεύσα κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ὠραιότητα, ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Μεγακλέα εὐγενῆ καὶ ἀνδρείον νέον τῶν Ἀθηνῶν, νικητὴν πολλὰκις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Οὗτος μὴ δυνάμενος γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν παρὰ τοῦ πατρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἦν μισητὸν τὸ ὄνομα τῶν Ἀθηνῶν, πηγαίνει ἀπελπισμένος εἰς τὴν Κρήτην. Ἐκεῖσε καταπατηθεὶς καὶ σχεδὸν καταδυναστευθεὶς παρὰ τῶν ληστῶν διεφυλάχθη τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν Λυκίδην, νομιζόμενον υἱὸν τοῦ βασιλέως τῆς Νήσου. Ὁθεν συμφωνεὶ φιλικὴν καὶ ἀδιάλυτον συμμαχίαν μετὰ τὸν ἐλευθερωτὴν του. Ὁ Λυκίδης εἶχεν ἀγαπήσει ἐπὶ πολὺ τὴν Ἀργίην, εὐγενῆ γυναῖκα τῆς Κρήτης, καὶ τῆς ὑπέσχετο κρυφίως πίστην νυμφίου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνεκαλύφθη ὁ ἔρως αὐτοῦ, ὁ Βασιλεὺς ἀπεφάσισε γὰρ μὴ παραχωρήσει αὐτοῖς τοὺς ἀνόμους γάμους καὶ κατέτριξε τὴν δυστυχῆ Ἀργίην διὰ ὁμοίαν τύχην, ὥστε ἠναγκάσθη γὰρ ἐγκαταλείπει τὴν πατρίδα, καὶ γὰρ φύγη ἀγνώριστος εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἡλίδος. ὄπου ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀνκόριδος, καὶ μετὰ ἔνδυμα βοσκοπούλας ἔζησε κενερωμένη ἀπὸ τὰς ἀγανακτήσεις τῶν σμικτῶν καὶ τὰς δυναστείας τοῦ κυρίου αὐτῆς. Ὁ Λυκίδης ἔμεινε ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν φυγὴν τῆς Ἀργίης του καὶ μετ' οὐ πολὺ διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς λύπης ἀπεφάσισε διὰ τὴν ἀπέλθην εἰς τὴν Ἡλίδα, καὶ γὰρ εὐρεθῆναι παρὰ τὸν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, οὔτινες ἐκεῖ ἐπανελαμβάνοντο μετὰ τέσσαρας χρόνους. μετὰ τὸν τρέξιμον ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ὑπήγεν ἐκεῖ, παρατίσας τὸν Μεγακλῆ εἰς τὴν Κρήτην, καὶ εὗρεν ὅτι, ὁ Βασιλεὺς Κλεισθένης ἐκλέχθη διὰ τὴν προεδρεύσασιν εἰς τοὺς προεξηρημένους ἀγῶνας, καὶ διὰ τοῦτο ὀδηγεῖτο ἀπὸ τῆν Σικυῶνα εἰς τὴν Ἡλίδα, ὑποσχόμενος τὴν θυγατέρα του

*Αριστέαν βραβεῖον τοῦ νικητοῦ. Τὴν εἶδεν ὁ Λυκίδης. τὴν ἐθαύμασε, καὶ ἀνημονώσας τὰς ἀτυχίας τῶν πρώτων του ἐρωτῶν ἐρωτεύθη ἐνθέρμως, ἀλλὰ μὴν ἐλπίζων, ὅτι θέλει δυνηθῆναι τὴν ἀποκότην, μετὰ τὸ νὰ μὴν ἦτο γυμνασμένος εἰς τοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνας, ἔστο χάσθη νὰ ἀναπληρώσῃ μετὰ τὴν τέχνην τὴν ἔλλειψιν τῆς πάλης. Ἐνθὺ μῆθη ὅτι ὁ φίλος του ἐστάθη πολλὰκις νικητὴς εἰς παρομοίας μάχας καὶ χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ περὶ τῶν παλαιῶν ἐρωτῶν τοῦ Μεγακλέους πρὸς τὴν Ἄριστέαν) ἀπεφάσισε νὰ ὠφελῆθῃ διὰ μέσου ἐκείνου, κάμνοντάς τον νὰ πολεμήσῃ ὑπὸ τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Λυκίδου. Ἐρχεται λοιπὸν ὁ Μεγακλῆς εἰς τὴν Ἥλιδα εἰς τὰς δεινὰς σιγμάς τοῦ φίλου ἀλλὰ τὸ φθάσιμό του ἐστάθη τόσον βραδύ, ὥστε ἀπέλιπε τὸν ἀνυπόμονον Λυκίδην. Ἡ παράστασις τοῦ παρόντος δράματος λαμβάνει τὴν ἀρχὴν της ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖον. Τὸ τέλος καὶ ἡ πρώτη πράξις αὐτῆς ἀπάρχει τὸ εὔρημα ἐκείνου τοῦ υἱοῦ ὁ ὁποῖος ἀπερρίφθη νήπιον παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πατρὸς Κλεισθένου, διὰ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Μαντείου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ τέλος ὀδηγοῦσιν ἀνεπαισθήτως τὰς ἐρωτικές μανίας τῆς Ἄριστέας. Ἡ ἠρωϊκὴ ἀγάπη τοῦ Μεγακλέους, ἡ ἀσταςία καὶ μανία τοῦ Λυκίδου καὶ ἡ γενναῖα εὐσπλαγχνία τῆς πιστοτάτης Ἀργίνης. Ἡρόδ. Πανσ. Vad. Κωμ: κτλ:

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος πατὴρ τῆς Ἄριστέας.
ΑΡΙΣΤΕΑ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐρωμένη τοῦ Μεγακλέους.
ΑΡΓΙΝΗ, γεννὴ Κρήσις μετὰ ἔνδυμα βοσκοπούλας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Λυκόριδος, ἐρωμένη τοῦ Λυκίδου.
ΛΥΚΙΔΗΣ νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Κρήτης ἐραστὴς τῆς Ἀριστέας καὶ φίλος τοῦ Μεγακλέους.
ΜΕΓΑΚΛΗΣ ἐραστὴς τῆς Ἀριστέας καὶ φίλος τοῦ Λυκίδου.
ΑΜΥΝΤΑΣ τροφὸς τοῦ Λυκίδου.
ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ οἰκεῖος τοῦ Κλεισθένου.

Ἡ σκηνὴ πλάττεται εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Ἥλιδος πλησίον τῆς πόλεως Ὀλυμπίας, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Ἄγρος Ἠλόδης ἀπὸ βαθύ καὶ στενὸν γάνδακα, ἐπισκισμένον ἀπὸ τὸ ἕνος τῶν μεγάλων δένδρων, τὰ ὅποια ἐσθάνον νὰ περιπέξωσι τοὺς κλάδους ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον κόφον, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκλείετο].

Λυκίδης καὶ Ἀμύντας.

ΛΥΚ. Ἀπεφάσισα, Ἀμύντα, συμβουλήν πλέον δὲν θέλω.
ΑΜ. Λυκίδα. Ἄκουσον, μετρίασον—παρακαλῶ—μίαν στιγμὴν αὐτὸ τὸ βίαιον καὶ ἀνυπόμονον πνεῦμα σου.
ΛΥΚ. Καὶ εἰς ποῖον ἤμπορῶ νὰ ἐλπίσω, ἢ μὴ εἰς τὸν ἑμῶν μου; ὁ Μεγακλῆς, ὁ Μεγακλῆς μ' ἄφησεν εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀνάγκην τώρα ἢς ἀναπαύωμαι πυθόμενος εἰς ἕνα φίλον.
ΑΜ. Μ' ὄλον τοῦτο δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ τὸν καταδικάσῃς; δὲν εἶναι ὀλίγος τόπος, ἐκεῖθεν ὅστις διαχωρίζῃ Ἥλιδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἴμεθα, ἀπὸ τὴν Κρήτην εἰς τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔμεινε. Ὁ Μεγακλῆς, τέλος πάντων, περὰ εἰς τοὺς πόδας δὲν ἔχει. Ἴσως ὁ δοῦλος σου εὐθὺς δὲν ἐπαιήλθεν ἢ θάλασσα ἴσως ἐβράδυνε τὴν ἔλευσίν του. Ἡσύχασε, θέλει ἔλθῃ εἰς τὸν καιρὸν. Ἡ ὥρα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας διορίσθη μετὰ τὸ μεσημέριον. Καὶ τώρα δὲν εἶνε αὐγὴ.
ΛΥΚ. Ἡξεύρεις ὅμως ὅτι ὅστις ἐπιθυμεῖ νίκην εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρέπει τώρα πρῶτ' νὰ παρουσιασθῇ διὰ τὴν φανερώσῃ τὸν βαθμόν, τὸ ὄνομα, τὴν Πατρίδα του, νὰ δοκιμασθῇ εἰς τὸν βωμόν τοῦ Διὸς νὰ μὴ μεταχειρισθῇ εἰς τὴν πάλην τὸν δόλον;
ΑΜ. Τὸ ἤξεύρω.
ΛΥΚ. Ἡξεύρεις ὅτι ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν μάχην ἐκεῖνος ὅστις ἦλθεν ἀργὰ νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὸ τὸ ἔνδοξον ἔργον; βλέπεις τὴν παρατάξιν τῶν συνεριζομένων ἀθλητῶν; ἤκουσες τὸν χοροῦμενον θόρουβον τῶν βοσκῶν; λοιπὸν τί πρέπει νὰ καταλάβω πλέον; τί πλέον νὰ ἐλπίσω;
ΑΜ. Ἄλλ' ὅποια εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου;

ΛΥΚ. Τὸ νὰ παρουσιασθῶ μὲ τοὺς ἄλλους ἔμπροσθεν τοῦ βω-
μοῦ. ΑΜ. Καὶ ἔπειτα;

ΛΥΚ. Νὰ πολεμήσω μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸν ναόν του.

ΑΜ. Σὺ! ΛΥΚ. Ναί! Δὲν πιστεύεις εἰς τὴν ἀνδρείαν μου
ὅτι ἀρκεῖ;

ΛΥΚ. (*Ἐγὼ δὲν ὀφείλει Ἡγεμών, ἡ μάθησις καθὼς μεταχει-
ρίζεται τις τὴν σπάθην. Ἄλλον εἶδος πολέμου, ἄλλα ὄπλα
καὶ ἄλλαι τέχναι εἰσὶν αὗται. Ὄνόματα ἄγνωστα πρὸς ἡμᾶς,
πυγμῆ, Δίσκος, παλαιστρα, ὅλα εἰσὶ γυμνάσματα οἰκεία εἰς
μεγάλην χρῆσιν εἰς τοὺς ἀντιζήλους σου. Κατὰ πρῶτον σὺ
θέλεις μετανοήσῃ διὰ τὴν νεανικὴν σου ἀθάρδειαν.

ΛΥΚ. Ἄν ὁ Μεγακλῆς φθάσῃ εἰς τὸν καιρὸν εἰς τοιαύτας λαμ-
πρὰς φιλονικίας θέλει πολεμήσῃ δι' ἐμέ, ἀλλ' ἂν δὲν ἔλθῃ
τί πρέπει νὰ κάμω; Δὲν φιλονικεῖται, ὦ Ἀμύντα, σήμερον εἰς
τὴν Ὀλυμπίαν περὶ τῆς ἀγριελείας, τὸν συνήθη στέφανον θέλει
γίνῃ δῶρον εἰς τὸν νικητὴν ἢ Ἀριστέα, κόρη βασιλική. Τοῦ
ἀνικητοῦ Κλεισθένοῦς ἡ πρώτη τιμὴ τῶν Ἑλληνικῶν προ-
σώπων, μονογενῆς, καὶ ὥρατα φλοῦς αὐτῆς τῆς καρδίας, ἀγ-
καλὰ καὶ νέα.

ΑΜ. Καὶ ἡ Ἀργίνη; ΛΥΚ. Τὴν Ἀργίνην πλέον δὲν ἐλπίζω
νὰ τὴν ἰδῶ ὁ ἔρως δὲν ζῆ ὁπόταν ἡ ἐλπίς ἀπέθανε.

ΑΜ. Καὶ μ' ὄλον τοῦτο δοκίσης πολλάκις. . . .

ΛΥΚ. Σ' ἐννοῶ. Μ' αὐτὰς τὰς κακολογίας (ἀγκαλὰ ἢ ὥρα
παρῆλθε) θέλεις νὰ μ' ἐμποδίσῃς; ἔχε ὕψειαν.

ΑΜ. Ἄκουσον.

ΛΥΚ. Ὅχι. Ὅχι. ΑΜ. Ἴδὲ ἔφθασε.

ΛΥΚ. Ποῖος; ΑΜ. ὁ Μεγακλῆς. ΛΥΚ. Ποῦ εἶναι;

ΑΜ. Μοὶ φαίνεται μεταξύ ἐκείνων τῶν δένδρων. . . ὄχι . . . ὄχι. . .
δὲν εἶναι ἐκεῖνος.

ΛΥΚ. Ἀχ! μὲ περιγελάς Ἀμύντα. . . ἐγὼ ἐστάθην τυφλός,
ἐλπίζων εἰς τὸν Μεγακλέα (!)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Μεγακλῆς καὶ οἱ ζηθόντες

ΜΕΓ. Ὁ Μεγακλῆς εἶνε μαζί σου.

ΛΥΚ. Δίκαιοι θεοί! ΜΕΓ. Ἡγεμών!

(!) θέλων νὰ ἀναχωρήσῃ.

ΛΥΚ. Φίλε. ἔλθέ, ἔλθέ εἰς τὰς ἀγκαλίας μου, ἰδοὺ ἀνεγερθεῖσαι ἡ
πεπτοκονία ἐλπίς μου.

ΜΕΓ. Καὶ εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ οὐρανός μοι προσφέρει τὸ μέσον
τώρα διὰ νὰ σοῦ γίνω εὐγνώμων;

ΛΥΚ. Σὺ δύνασαι νὰ μοι δώσης ἂν θέλῃς τὴν ἡσυχίαν καὶ ζωὴν.

ΜΕΓ. Πῶς;

ΛΥΚ. Ἄφ' οὗ πολεμήσης εἰς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα διὰ ἐμέ,
μὲ τὸ ὄνομά μου.

ΜΕΓ. Ἄλλά, Σὺ δὲν ἐφανερώθης εἰς τὴν Ἡλιδα ἀκόμη;

ΛΥΚ. Ὅχι.

ΜΕΓ. Ὅποιον ἀντικείμενον ἔχει ἡ μηχανὴ αὐτῇ;

ΛΥΚ. Τὴν ἀνάπαυσίν μου ὦ θεε! ἄς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν.
Ἦδη ὑπάρχει ἡ ὥρα διὰ νὰ συναχθῶσι τὰ ὄνόματα τῶν
ἀντιζήλων ἀθλητῶν Ἀχ! τρέξε εἰς τὸν ναόν. Εἰπέ πῶς εἶσαι
ὁ Λυκίδης. Ὁ ἐξυχομός σου θέλει εἶναι μάταιος ἂν βραδύνης
περισσότερον. Πήγαινε. Τὸ πᾶν θέλεις μάθει ἀφοῦ ἐπιστρέψῃς.

ΜΕΓ. Ὑπερηφανεύομενος ἀφ' ἑμαυτοῦ θέλω ὑπάγει φέρων εἰς
τὸ μέτωπον ζωγραφισμένον ἐκεῖνο τὸ ἀκριβὸν ὄνομα, καθὼς
μοῦ εὐρίσκεται εἰς τὴν καρδίαν. Ἡ Ἑλλάς θέλει εἶπει
ὅτι ἐστάθησαν πρὸς ἡμᾶς κοινά, ἡ προῦς, οἱ στοχασμοί, αἱ
ἐπιθυμίαι, καὶ τέλος, ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα (!)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ὁ Λυκίδης καὶ ὁ Ἀμύντας.

ΛΥΚ. ὦ γενναῖε Φίλε! ὦ πιστὲ Μεγακλῆς!

ΑΜ. Πρὸ ὀλίγου δὲν ὀμίλεις περὶ ἐκείνου οὕτως.

ΛΥΚ. Ἰδοὺ ἐγὼ τέλος πάντων, ὁ ἀποκτητὴς τῆς Ἀριστέας!

Πήγαινε, ἀκριβέ μου Ἀμύντα, διάθεσε τὰ πάντα. Ἐγὼ μὲ
τὴν νύμφην πρὶν τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου θέλω ἀναχωρήσει
ἀπ' ἐδῶ.

ΑΜ. Δὲν εἶναι καιρός, ὦ ἡγεμών, εἰς τὸ νὰ νομισθῆς εὐτυχής.

Ἀκόμη σοὶ μένει πολὺ διὰ νὰ φοβῆσαι ἡμπορεῖς νὰ ἀνα-
καλυφθῆς ἡπατημένος. ὁ Μεγακλῆς εἴμπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ. . .
Ἡξεύρω ὅτι πολλάκις ἐνίκησε, ἀλλὰ ἔν ἀνέλπιστον συμβάν,
ἤξευρω ἐνίοτε, ὅτι στοιχίζει τὴν δειλίαν, καὶ τὴν ἀνδρείαν.
Μήτε ἔχει πάντοτε ἡ ἀρετὴ τὴν ἴδιαν τύχην.

(!) ἀναχωρεῖ.

ΛΥΚ. "Ωχ! Είσαι ἀληθινὰ βραχέος με αὐτὴν τὴν παντοεινὴν ἀνοστον ἀμφιβόλῳ σου. Πλησίον τοῦ λιμένος θέλεις νὰ φοβηθῶ το ναυάγιον; ὅστις πιστεύει εἰς τὰς ὑποψίας σου, δὲν εἰξέυρει ποτὲ ὀπίσταν εἶνε ἢ ἀγῆ καὶ ἴσως τὸ ἔσπερος. "Εκείνος ὁ ἵππος ὅστις ὑπάρχει πλησίον τοῦ σταύλου βιάζεται ταχύτερος εἰς τὸ τρέξιμον, δὲν τὸν ἐμποδίζει ἡ βία τοῦ χαλινοῦ, μήτε ἡ φωνή, εἰμὴ ὁ δοθεὶς αὐτῷ νόμος. Ὅμοίως ἐκείνη ἡ ψυχὴ ἣτις εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐλπίδα δὲν φοβεῖται τίποτε. Δὲν ἀκούει συμβουλὴν καὶ σχηματίζεται μία χαρὰ παροῦσα τοῦ λογισμοῦ ἣτις θέλει εἶναι χαροποιά. (1)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Ἐθρόχωρος πεδιάς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους σκεπασμένη ἀπὸ κλύβας ποιμενικάς, γέφυρα χωρική ἐπὶ τοῦ Ἄλφειοῦ ποταμοῦ, κατασκευασμένη ἀπὸ κορμούς δένδρων τεθειμένους ἀτέχνως, ἣτις ἐφαίνετο μακρὰν τῆς πόλεως Ὀλυμπίας. Ἐμποδιζομένη ἀπ' ὀλίγα φυτά, τὰ ὁποῖα ἐστόλιζον τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ δὲν τὴν ἠμποδίζον.

Ἄργινη ὑπὸ τὸ ἔνδυμα βοσκοπούλας, ὑπὸ τὸ ὄνομα Λυκόριδος, κατασκευάζουσα στεφάνους ἐκ λουλουδιῶν. Χορὸς τῶν νυμφῶν, καὶ βοσκοί, ὅλοι καταγινόμενοι εἰς ποιμενικάς ἐργασίας. "Επειτα ἡ Ἄριστέα με τοὺς ὀπαδοὺς.]

ΧΟΡΟΣ. "Ω ἀκριβὰ δάση! ὦ ἀγαπητὴ εὐτυχὴς ἐλευθερία!

ΑΡΓ. "Εδῶ ἂν ἀπολαμβάνη τις ἡδονήν, ὁ δόλος μέρος δὲν ἔχει, ἀλλὰ τὸν ἀρταίνει συνερηστικῶς ζηλοικῶς ὁ ἔρωσ, καὶ ἡ πίστις.

ΧΟΡ. "Ω ἀκριβὰ δάση! . . .

ΑΡΓ. "Εδῶ καθ' ἕνας ὀλίγον κάθεται, καὶ νομίζεται πλούσιος, μήτε μανθάνει νὰ ὑπερεπιθυμήσῃ περισσότερα. Τὸ πρᾶγμα ὑπάρχει ἡ πτωγία.

ΧΟΡ. "Ω ἀκριβὰ δάση! . . .

ΑΡΓ. Χωρὶς φύλακας νὰ τρέχη ἡ εἰρήνη ὑπάρχει ἐνταῦθα ἀσφαλῆς ὅστις, θέλει φιλαργυρίαν των, ἀλλὰ δὲν ἔχει πρᾶγμα ν' ἀπατήσῃ.

ΧΟΡ. "Ω ἀκριβὰ δάση! . . .

ΑΡΓ. "Εδῶ αὐθῶι ἔρωτες τῶν νυμφῶν. . . Ἴδου ἡ Ἄριστέα (2)

ΑΡΙΣΤ. Ἄκολούθησον, ὦ Λύκορις.

ΑΡΓ. Ἦδη ἡ χωρική διατριβὴ μου ἄς ἔλθῃ νὰ σὲ ἀποκαταστήσῃ εὐτυχῆ, ὦ Ἠγεμονίς!

(1) ἀναχωρεῖ. (2) ἀσηκάνεται ἀπ' τὸ κάθισμα.

ΑΡΙΣΤ. Ἄχ! θέλεις φύγει τώρα ἀποῦναι τὴν ἰδίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου; ὦ Ἄγαπητὴ! σὺ δὲν ἠξέυρεις ὁποῖα λυπηρὰ ἡμέρα εἶναι διὰ ἐμὲ αὕτη.

ΑΡΓ. Αὕτη εἶναι μία ἡμέρα ἐνδοξοῦ διὰ Σέ! ἀπὸ τὴν ὀραϊότητά σου ὁποῖος μελλῶν αἰὼν δύναται νὰ δοκιμάσῃ ἀσφαλεσιότερον; σήμερον ἐκτίθεσαι ν' ἀποζητήσῃς εἰς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ὅλον τὸ ἄνθος τῆς Ἑλλάδος.

ΑΡΙΣΤ. Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἐδῶ ἐκείνος, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ, ἂς προβληθῇ, παρακαλῶ, ὀλιγοτέρα λυπηρὰ αἰτία εἰς τὴν αἰτία εἰς τὴν ὀμιλίαν μας; κάθισε, Λύκορις, ἐπανάλαβε (1), τὰς διακεκομμένας ἐργασίας καὶ ὀμιλεῖ' σὺ ἄρχισες μίαν ἡμέραν νὰ μοὶ διηγηθῆς τὰ συμβάντα σου. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ τὸ ἀκολουθήσῃς; παῦσε τὴν λύπην μου, καταπαύει, ἂν δύνασαι, τοὺς φόβους μου, διηγουμένη τοὺς ἐδικούς σου.

ΑΡΓ. Ἄν ἔχοισι τόσην ἀρετὴν, ἡ σταθερότης μου δὲν ἀνταμοίβεται εἶπα ἤδη εἰς Σέ (2) ὅτι Ἄργινη ἐστὶ τὸ ὄνομά μου, ὅτι εἰς τὴν κρήτην ἐγεννήθη, ἀπο αἷμα λαμπρὸν ὅτι αἱ ἐπιθυμίαι μου ἐσταθισαν εὐμενέστεραι ἀπὸ τα γενεθλιά μου.

ΑΡΙΣΤ. Ἔως ἐδῶ τὸ ἠξέυρω.

ΑΡΓ. Ἴδου ἡ ἀρχὴ τῶν δεινῶν μου. Ὁ Λυκίδης ὁ βασιλικὸς κληρονόμος τοῦ θρόνου τῆς Κρήτης ἐστάθη ἡ φλόξ μου, καὶ ἐγὼ ἡ ἰδική του; κρύπτομεν φρονίμως πολλὸν καιρὸν τὸν ἔρωτά μας. Ἄλλ' ἔπειτα ὁ ἔρωσ εἶχεν αὐξήσει, καί, καθὼς συμβαίνει εἰς ὅλους, ἡ φρόνησις ὀλιγόστειυεν. Κάποιος ἐνόησε τὴν ὀμιλίαν τῶν βλεμματιῶν μας, ἐξηγήθη εἰς τοὺς ἄλλους τα παθήματά μας. Ἡ κακὴ φήμη ἀπο φωνὴν εἰς φωνὴν τόσον ταχέως ἐξαπλώθη, ὥστε ὁ ἴδιος βασιλεὺς ὀργίσθη, φοβερίζει τὸν υἱόν, τὸν ἐμποδίζει νὰ με ἰδῇ πλέον, καὶ με τὸν χωρισμόν του εἶχεν αὐξήσει ἡ ἐπιθυμία, ὥστε ἐπρόσθεσεν ὁ αἷρ φλόγα εἰς τὴν φλογα, καὶ τὰ περιφράγματα ἀποκαθιστῶσι πλέον ὑπερήφανον τὸν ποταμόν; μεθυμένος ἀπὸ ἔρωτα φρονάττει ὁ Λυκίδης, καὶ ἀποφασίζει νὰ μ' ἀρπάξῃ καὶ νὰ φύγῃ. Ἐξηγεῖ ὅλον τὸν σκοπὸν του εἰς ἐν γράμμα, τὸ ὁποῖον στέλλει πρὸς ἐμὲ. Τὸ μέσον προδίδει τὴν πίστιν, καὶ τὸ φέρει εἰς τὸν βυσιλέα. Ὁ αἰθλιὸς ἐραστής μου κλείεται εἰς φυλακὴν καὶ προστάζομαι ἐγὼ νὰ δώσω τὴν δεξιάν

(1) κάθεται ἡ Ἄριστέα (2) . . . Εἰς Ἄριστέαν

εις ξένον σίζυγον ἐγὼ τὸ ἀνοῦμαι ὁ βασιλεὺς φοβερῶς, οἱ φίλοι μὲ καταδικάζουσι, ὁ πατήρ μου θέλει να συγκατανεύσω εἰς τὸν δεσμόν. Ἄλλην θεραπείαν εἰς τὸ συμβῖν μου δὲν εὐρίσκω, ἢ μὴ τὴν φυγὴν, ἢ τὸν θάνατον. Τὸ ὀλιγωτέρον λυπηρὸν τὸ νομίζω πλέον συνετόν, καὶ τὸ ἀκολουθῶ ἀπέροχομαι ἀγνώριστος εἰς Ἡλιδα. Ἀπεφάσισα νὰ κατοικήσω εἰς αὐτὰ τὰ δαση ἀγνώριστος. Ἐπροσποιεῖσθην ἐδῶ μεταξὺ τῶν βοσκῶν, βοσκοπούλλαν, καὶ τώρα εἶμι Λύκορις. Ἄλλα φυλάττω εἰς τὸν ἀκριβόν μου καλόν, πιστὴν τὴν καρδίαν τῆς Ἀργίνης, εἰς τὸ σιῆθος τῆς Λυκόριδος.

ΑΡΙΣΤ. Ἀληθινά, μ' ἔφερες εἰς συμπάθειαν. Ἀλλὰ μ' ὄλον τοῦτο δὲν ἐλαινώ τὴν φυγὴν σου. Κόρη, καὶ μόνη, νὰ ζητήσης συντροφίαν ἀγνώριστον καὶ νὰ παραιτήσης...

ΑΡΙΣΤ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ δώσω τὴν χεῖρα εἰς τὸν Μεγακλέα;

ΑΡΙΣΤ. Μεγακλεα; (ὡ ὄνομα!) περὶ τίνος Μεγακλέους λέγεις;

ΑΡΙΣΤ. Αὐτὸς εἶναι ὁ νυμφίος τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς μ' ἀπεφάσισε ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀλησημονήσω....

ΑΡΙΣΤ. Ἡξεύρεις τὴν πατρίδα του; ΑΡΙΣΤ. Αἱ Ἀθήναι εἶναι.

ΑΡΙΣΤ. Πῶς ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην;

ΑΡΙΣΤ. Καθὼς ὁ ἴδιος παραπονούμενος καὶ λυπούμενος μ' εἶπεν; Ὁ ἔρωσ τὸν εἴλκυσε δ' ἄρα τὸν ἤρατο ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν στόλον τῶν ληστῶν καὶ ἐκινδύνεσε τότε νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν κατὰ τύχην ὁ Λυκίδης εὐρέθη ἐκεῖ καὶ τὸν ἠλευθέρωσε ἔπειτα ἐστάθησαν μεταξύ των φίλοι πιστοί. Ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ ἐγνωρίσθη πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν αὐτοκρατορίαν μου ἀπεφασίσθη σύζυγος ἐπειδὴ ἦν ξένος.

ΑΡΙΣΤ. Ενθυμεῖσαι ὁποῖαν ὁμοιότητα εἶχε;

ΑΡΙΣΤ. Ἐγὼ τὸν ἔχω παρόντα, εἶχε τὰ μαλλία ξανθὰ, τὸ ὄφρυδιον ὀλίγον τι μαῦρον τὰ χεῖλη ἐρυθρὰ ναί ἄλλα ὀγκώδη, καὶ ἴσως πάρα πολὺ τὰ ὄμματα χαῖνα, καὶ εὐσπλαχνικά ἔν συνεχῆς ἐρυθρίασμα, μία γλυκεῖα ὁμιλία... ἄλλα .. ἡγεμονίς, σὺ ἀλλάζεις χρῶμα! τί συνέβη;

ΑΡΙΣΤ. ὦ θεέ! ὁ Μεγακλῆς, τὸν ὁποῖον ζωγραφίζεις, εἶναι ἡ ζωὴ μου.

ΑΡΙΣΤ. Τί λέγεις! ΑΡΙΣΤ. Ἀληθῶς ἔκεινος πολλοὺς χρόνους μυστικὸς ἔραστής μου ἐπειδὴ ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας, μοὶ τὸν ἀρνήθη ὁ πατήρ μου, μήτε θέλει ποτὲ νὰ τὸν γνω-

ρίσῃ, νὰ τὸν ἰδῇ, νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἐκεῖνος ἀπειπισθεὶς ἀπὸ ἐμὲ ἀεχώρησε, πλέον δὲν τὸν ξαναῖδα, καὶ τώρα ἀπὸ ἐμὲ μανθάνω τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς τύχης του.

ΑΡΙΣΤ. Ἀληθινὰ ὁμοιάζουσι αἱ δυστυχίαι μας.

ΑΡΙΣΤ. Ἄχ! ἂν ἤξευρες ἦτι σήμερον μίγονται ἐδῶ διὰ ἐμὲ!

ΑΡΙΣΤ. Ἄς ἐπάγῃ ἕνας δοῦλος σου πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ σὺ προσπάθησον νὰ ἐμποδίσῃς τὴν μάχην.

ΑΡΙΣΤ. Πῶς; ΑΡΙΣΤ. ὁ Κλεισθένης εἶναι ὁ πατήρ σου, ἐκεῖνος ἐκλεγθεὶς πρόεδρος κριτῆς τῶν πραγμάτων, ἠμπορεῖ ἂν θέλῃ... ΑΡΙΣΤ. Ἀλλ' ἂν δὲν θελήσῃ;

ΑΡΙΣΤ. Τί πειράζει Ἡγεμόνις, νὰ τὸν δοκιμάσῃς;

ΑΡΙΣΤ. Μάλιστα, ἄς ἐπάγω νὰ εἶρω τὸν Κλεισθένη (!)

ΑΡΙΣΤ. Στάσου, ἔρχεται!

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Κλεισθένης μετὸν παῖδον καὶ αἱ ἄλλοι.

ΚΛ. Θύγατερ, τὸ πᾶν ἔτοιμον, τὰ συναθροισθέντα ὀνόματα, αἱ διακεκομένα θυαίαι, ἡ ὥρα ἀπεφασίσθη εἰς τὴν μεγάλην μάχην! καὶ πλέον δὲν δύναται τιὰς νὰ ἐμποδίσῃ τώρα τὴν μάχην, χωρὶς καταφρόνησιν τοῦ θεοῦ, τῆς πίστεως τοῦ αἰῶνος καὶ τῆς ἐδικῆς μου τιμῆς.

ΑΡΙΣΤ. (Ἐλπίδες ἔχε ὑγείαν.)

ΚΛ. Ἦθελεν ἔχεις δίκαιον νὰ ὑπερηφανεύσαι, ἐὰν σοὶ ἔλεγα, ὅλους ἐκεῖνους οὔτινες ἔρχονται νὰ πολεμήσωσι, σενεριζόμενοι διὰ ἐσέ. Ἐδῶ ὑπάρχει ὁ Ὀλυμθος ἀπὸ τὰ Μέγαρα, ὁ Κλέαρχος ἀπὸ τὴν Σπίρτην, ὁ Ἄτις ἀπὸ τὰς Θήβας, ὁ Ἐριλος ἀπὸ τὴν Κόρινθον, καὶ ἀπὸ τὴν Κρήτην ἔρχεται ὁ Λυκίδης.

ΑΡΙΣΤ. Ποῖος;

ΚΛ. Ὁ Λυκίδης ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης.

ΑΡΙΣΤ. Ἐκεῖνος μετ' ὑπερεπιθυμεῖ;

ΚΛ. Ἐκεῖνος ἦλθε μετ' ἄλλους εἰς τὴν μάχην.

ΑΡΙΣΤ. (Ἄχ! ἀλησημόνησε τὴν Ἀργίνην!)

ΚΛ. Ἀκολουθεῖ με θύγατερ.

ΑΡΙΣΤ. Ἄχ! αὐτὴ ἡ μάχη, ὦ πάτερ, ἄς ἐμποδισθῇ!

ΚΛ. Ἀδύνατον ζήτημα, εἶπε διὰ τί, διότι δὲν εὐρίσκω καμμίαν αἰτίαν.

(!) σηκώνεται.

ΑΡΙΣΤ. Εἰς τὰ μέλλοντα ἂν καὶ μετὰ πάντοτε εἶναι καιρὸς· ὁ ἔργος τοῦ γένου δι' ἡμᾶς εἶναι βαρὺν, καὶ ἤδη ἐκτός τοῦτου ἔργου ἐπιφέρω ἀνοκτὰ τήν τε δυστυχίαν εἰς τὴν δουλίαν μου.
ΚΑ. Καθ' ἕνας ἔτσι λέγει· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν τὸ λέγει περὶ τῆς τύχης μὴν παραποιεῖσαι, ἂν ἔδωκε πρὸς σὲ ἀντικείμενα νὰ εἶσαι δούλη, ἀλλὰ βασίλειος εἶναι οὐσα. Ἡμεῖς ἰσχυροί. Σεῖς ὥραϊα καὶ νικάτε εἰς κάθε ἐπιχείρησιν ὅπότεν συναντιῶνται ἡ ὠραιότης καὶ ἡ ἀρετή. (¹)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ἀριστέα καὶ Ἀργίνη.

ΑΡΓ. Ἦκουσες ὦ ἡγεμονίς;

ΑΡΙΣΤ. Ἀγαπητή, ἔγε ὑγιάν· πρέπει νὰ ἀκολουθήσω τὸν πατέρα, Ἄχ σὺ, ὅτι δύνασαι περὶ τοῦ ἔραστοῦ μου Μεγαλέου. Ζήτησον, ἀνάφρος, ἂν εἶσαι ἀληθῶς εἰσπλαγχνος, καθὼς εἶσαι ὥραϊα, ὦ θεέ, ὅποια δουλία! Σὺ φρόντισον νὰ μάθης ποῦ ὁ καλὸς μου περιφέρεται, ἐπειδὴ φροντίζεις περισσώτερον ἀπὸ ἐμὲ· δμίλησον περισσώτερον ἀπὸ ἐμὲ· ἐρώτησον ὅπότεν ἀκοίει τὸ ὄνομά μου τάχα ἀναστενάξει; ἂν ὁμιλῇ μ' ἔσὸ τὸ ἐπρόφρε καμμίαν φορῖαν.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ἀργίνη μόνη.

ΑΡΓ. Λοιπὸν ὁ ἀχάριστος Λυκίδης με ἐλησιμόνησε τώρα ἐμέ! πτωχὴ Ἀργίνη! ποῖαι δυστυχίαι ἄρα σὲ φυλάττουν οἱ θεοὶ! μάθετε, μάθετε ἀνόητες νέες, Ἴδου τὸ ἰδίωμα τῶν ἀπατηλῶν ἔραστῶν· καθ' ἕνας σᾶς ὀνομάζει, καλὴ μου· ζωὴ μου, θησαυρό μου, καθ' ἕνας ὀρκίζεται ὅτι διὰ Σᾶς εἶνε τρελὸς τὴν ἡμέραν, ἀγρουπνὴ τὴν νύκτα. Ἐχουσι τὴν τέχνην τοῦ νὰ κλαίωσι, νὰ κιτρινίσωσι. Ἐνίοτε φαίνονται ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποθάνασι ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν Σας ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴν λύπην· προσέξατε εἰς τὸ ἐξῆς· εἶναι ὅλοι ἀπαταιῶνες· μεταξὺ χιλίων ἔραστῶν δὲν εὐρίσκονται σχεδὸν δύο καρδιαὶ σταθεραὶ, καὶ ὅλοι ὀμιλοῦσι περὶ σταθερότητος· καὶ τὸ κακὸν ἰδίωμα τόσον προχωρεῖ, ὥστε ἡ σταθερότης ἐκείνου ὅστις καλῶς ἀγαπᾷ· ὀνομάζεται ἀπλότης. (²)

(¹) ἀναχωρεῖ. (²) ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Λυκίδης καὶ Μεγακλῆς ἀπὸ διάφορα μέρη.

ΜΕΓ. Λυκίδα! ΛΥΚ. Φῆε·

ΜΕΓ. Ἴδου μαζὺ σου εἶμαι ΛΥΚ. ἐκπύρωσες...

ΜΕΓ. Τὸ πᾶν, ὦ Κύριε! μετὰ τὸ ὄνομά σου τώρα εἰς τὸν ναὸν ἐπαρουσιάσθην διὰ Σέ· διὰ Σέ μετ' ὀλίγον θέλω πολεμήσει. Τώρα, ἔως νὰ δοθῇ τὸ σημεῖον τῆς μάχης, ἡμπορεῖς νὰ μ' ἐξηγήθῃς τὴν αἰτίαν τῆς τύχης σου.

ΛΥΚ. Ὅχι! ἂν σὺ νικήσης, ἔλον τὸ βασίλειον τοῦ Ἐρωτος δὲν ἔχει ἄλλον εὐχεστότερον ἔραστην ἀπὸ ἐμέ.

ΜΕΓ. Διὰ τί;

ΛΥΚ. Μία βασιλικὴ ὠραιότης ὑπεσχέθη διὰ βραβείου τοῦ νικητοῦ· μόλις τὴν εἶδον ἐκάηκα καὶ τὴν ὑπερηγάπησα· ἀλλ' ὀλίγον πρακτικὸς μετὰ τὰς ἀθλητικὰς γυμνάσεις...

ΜΕΓ. Καταλαμβάνω ἐγὼ χρεωστῶ νὰ τὴν ἀποκήσω διὰ Σέ;

ΛΥΚ. Μάλιστα· εἰπετα ζήτησον τὴν ζωὴν μου, τὸ αἷμα μου, τὸ βασίλειόν μου, τὸ πᾶν, ὦ ἀγαπητὴ Μεγακλῆ σοὶ προσφέρω, καὶ τὸ πᾶν ὀλίγη ἀμοιβὴ θέλει εἶναι.

ΜΕΓ. Διὰ τόσα παρακινήματα, ὦ Ἠγεμών, δὲν εἶναι χαρὰ εἰς τὸν εὐχάριστον δοῦλον εἰς τὸν πιστὸν φίλον· ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι κατὰ πολλὰ τὰ δῶρα σου. Ἐνθυμοῦμαι τὴν ζωὴν τὴν ὅποιαν μ' ἀνήγειρας, θέλει ἔχεις τὴν νύμφην· τὸ ἐλπίζετο βέβαια· δὲν προσκυνῶ εἰς τὴν παλαιστραν τῆς ἐλαίας, πολλάκις ἔπιε τοὺς ἰδρωτάς μου καὶ ἡ ἀγριελαία δὲν εἶναι διὰ τὸ μέτωπόν μου ὥραϊος στολισμός. Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐστάθην ἀσφαλέστερος νικητῆς· ἡ ἐπιθυμία τῆς τιμῆς, ἡ παρακίνησις τῆς φιλίας με κάμνονσι δυνατώτερον. Ἐπιθυμῶ, μάλιστα φαίνομαι, ὅτι εἶμι ἤδη εἰς τὸν ἀγῶνα· αἰσθάνομαι ἤδη τοὺς ἀντιζήλους εἰς τὸ πλευρόν μου· ἤδη προτρέχω αὐτῶν, καὶ θαντίζω ἀπὸ Ὀλυμπιακὴν κόνιν τὰ μαλῖα, τὸ πρόσωπον. Ἀκούω τοὺς εὐφημισμοὺς ἀπὸ τῶν ἐλπίζοντα λαόν.

ΛΥΚ. Ὡ γλυκὴ φίλε! ὦ ἀκριβὴ (¹) ἐπιπόθητος Ἀριστέα!

ΜΕΓ. Τί;! ΛΥΚ. Καλῶ τὸ ὄνομα τοῦ θησαυροῦ μου.

ΜΕΓ. Καὶ Ἀριστέα ὀνομάζεται; ΛΥΚ. Μάλιστα.

ΜΕΓ. Ἄλλον τί δὲν ἤξεύρεις; ΛΥΚ. Ἐγεννήθη εἰς τὴν

(¹) ἀγκαλιζόντάς τον.

Κόρινθον πλησίον τοῦ Ἀσώπου ποταμοῦ· μονογενῆς κόρη τοῦ Βασιλέως Κλεισθέους.

ΜΕΓ. (Ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! αὐτὴ εἶναι ἡ καλή μου!) καὶ δι' ἐκείνην μέχονται; ΑΥΚ. διὰ ἐκείνην.

ΜΕΓ. Αὐτὴν ἐγὼ πολεμῶντας θέλω ἀποκτήσει διὰ Σέ;

ΑΥΚ. Αὐτήν! ΜΕΓ. Καὶ μόνη ἡ Ἀριστέα εἶναι ἡ ἐλπίς σου, ἡ παρηγορία σου; ΑΥΚ. Μόνη ἡ Ἀριστέα.

ΜΕΓ. (Ἀποθνήσκω.)

ΑΥΚ. Μὴν παραξενεύεσαι ὅπότεν ἰδῆς ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον θέλεις μὲ δικαιώσει· οἱ ἴδιοι θεοὶ δὲν ἤθελον ἐντραπῆ νὰ γίνωσιν ἔρασταί της.

ΜΕΓ. (Ἄχ! δὲν τὸ εἴξευρα!).

ΑΥΚ. Ὅχ! ἂν σὺ νικήσης, τίς πλέον χαρούμενος ἀπὸ μέ! ὁ ἴδιος Μεγακλῆς πόσον ἄρα θέλει μὲ χαρῆ! εἰπέ, δὲν θέλεις εὐχαριστηθῆ, διὰ τὴν ἰδικήν μου εὐχαρίστησιν;

ΜΕΓ. Μεγάλως. ΑΥΚ. Ὁ Μεγακλῆ, ἡ ὥρα καθ' ἣν συνδεθῶ μὲ τὴν Ἀριστέαν δὲν θέλει σοὶ φανῆ εὐτυχῆς;

ΜΕΓ. Εὐτυχιστάτη. (ὦ θεοί!)

ΑΥΚ. Δὲν θέλεις μὲ συνοδεύσει προθύμως εἰς τὸν νημφικὸν θάλαμον; ΜΕΓ. Μάλιστα: καθὼς θέλεις (ὅποιον εἶδος νέον μαρτυρικὸν καὶ καταχθόνιον ἦτο αὐτό!)

ΑΥΚ. Ὅχ πόσον μεγάλη ἡμέρα διὰ ἐμέ! ἡ ἀργία μὲ θανατώνει, εἰς τὸ συμβᾶν εἰς τὸ ὅποιον φαίνομαι, δὲν πιστεύεις καὶ δὲν εἴξεύρεις. . .

ΜΕΓ. Τὸ εἴξεύρω, τὸ πιστεύω.

ΑΥΚ. Ἄκουσον, φίλε: Ἐγὼ ἤδη ἐφευρίσκω τὸ μέλλον, ἤδη μὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀποκτῶ τὴν γλυκεῖαν νύμφην.

ΜΕΓ. (ὦχ αὐτὸ εἶναι μέγα!)

ΑΥΚ. Καὶ μοὶ φαίνεται. . . ΜΕΓ. Σιώπα· πολλὰ ὠμίλησες· ἐγὼ εἰμι φίλος⁽¹⁾ γνωρίζω τὸ χρέος μου, ἀλλ' ἔπειτα. . .

ΑΥΚ. Διατὶ θυμώνεις; τί σὲ βλέπτει;

ΜΕΓ. (Ἀστόχαστα ὅπου ἔκαμα!) ὁ ἐρχομός μου εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σὲ δοξάσω. ἔφθασα κουρασμένος ἀπὸ τόπον μακρυνόν· ἔχω νὰ πολεμίσω· ὀλίγος καιρὸς μοὶ μένει δι' ἀνάπαυσιν, καὶ σὺ μοῦ τὸν ἀφαιρεῖς.

ΑΥΚ. Καὶ τί ἄρα σ' ἐμποδίζει νὰ μοὶ ἐξηγηθῆς ἕως τώρα;

(¹) μὲ ὀργὴν

ΜΕΓ. Τὸ σέβας μου. ΑΥΚ. Θέλεις λοιπὸν ν' ἀναπαυθῆς;

ΜΕΓ. Μάλιστα. ΑΥΚ. Ἐπιθυμεῖς νὰ ἔλθω μαζί σου.

ΜΕΓ. Ὅχι. ΑΥΚ. Σοὶ ἄρεσει νὰ ἀναπαυθῆς ἐδῶ μεταξύ αὐτοῦ τοῦ Ἰσκιου; ΜΕΓ. Μάλιστα. ΑΥΚ. πρέπει νὰ μείνω;

ΜΕΓ. Ὅχι!⁽¹⁾ ΑΥΚ. (παράξενος ὄρεξις) καλὰ! ἀναπαύσου· ὑγιαίνει. Ἐν ᾧ κοιμάσαι ὁ ἔρωσ θα θερμαίνῃ τὴν ἡδονὴν τῶν θελκτικῶν ἐντυπῶν σου, μὲ τὴν ἰδέαν τῆς εὐχαριστήσεώς μου. Τὸ ποταμάκι ἄς ἔχη τὰ τρεξίματα πλέον χαρούμενα καὶ κάθε ἐλαφρὸς ζέφυρος ἄς ἐμποδίσῃ τὰ κινήματά του⁽²⁾.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Μεγακλῆς μόνος.

ΜΕΓ. Τί ἤκουσα, αἰώνιοι θεοί! ὁποῖα ἀνέλπιστος ἀστραπὴ μ' ἐκτύπησε! ἡ ψυχὴ μου λοιπὸν θέλει φέρῃ ἄλλοῦ! νὰ ἔγω νὰ τὴν ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀντιζήλου μου! ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἀντιζήλος εἶναι ὁ ἀκριβὸς μου φίλος. Ὅχι! ἡ τύχη ὁποῖα ὀνόματα ἐνώνει διὰ νὰ μὲ σφάξῃ! Ὅχι οἱ νόμοι τῆς ἀγάπης δὲν εἶναι εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον σκληροί, ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ Ἥγεμών, ἐγὼ τώρα εἶμι ἔραστής. Τὸ νὰ μὲ ζητήσῃ νὰ παραχωρήσω ἐγὼ τὴν Ἀριστέαν, δὲν εἶναι διαφορά τὸ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ζωὴν· καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι διὰ τὸν Λυκίδην; δὲν ἐστάθη δῶρον του; δὲν ζῶ διὰ μέσου ἐκείνου; Μεγακλῆ ἀχάριστε! καὶ ἐδυνήθης νὰ ἀμφιβάλῃς; . . ἄχ! ἂν σὲ βλέπῃ μὲ αὐτὴν τὴν ἄτιμον καὶ ἐνοχον κηλίδα εἰς τὸ πρόσωπον ἔχει δίκαιον, νὰ μισήσῃ καὶ σὲ καὶ τὴν Ἀριστέαν. Ὅχι τοιοῦτον δὲν θέλεις μὲ ἰδεῖς ἀκούω μόνα τὰ χρέη τῆς ἀγάπης, τὰ σημεῖα τῆς πίστεως τὴν εὐχαριστίαν τῆς τιμῆς· ἄλλον δὲν φοβοῦμαι εἰ μὴ τὸ πρόσωπον τῆς ἀγάπης μου. Αὐτὸ ἐκφεύγει φοβερὸν συναπάντημα. Ἐμπροσθεν ἐκείνης, ἄθλιος ἐγὼ! τί θέλω κάμει! τρέμω ἰδρώνω νὰ τὸ συλλογισθῶ μόνον. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀναισθητῶ, παγῶνα, συγχύζομαι, τρέμω. . . ὄχι δὲν θέλω δυνηθῆ. . .

(¹) μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ πίπτῃ νὰ καθίσῃ (²) ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἄριστέα και ὁ ῥηθεις. Ἐπειτα ὁ Ἄλκανδρος.

ΑΡΙΣΤ. Ἐνεύει. ΜΕΓ. Τίς με συγχίζη (*).
 ΑΡΙΣΤ. (ὦ Ἄστρα!) ΜΕΓ. ὦ θεοί!
 ΑΡΙΣΤ. Μεγακλέα! ἐλπίς μου! ὦχ σὺ ἀληθινὰ εἶσαι; Σὲ ἀληθῶς
 ξαναβλέπω; ὦ θεέ! ἐγὼ ἀπὸ τὴν χαρὰν ἀποθνήσκω· καὶ
 τὸ στήθος μου μόλις δύναται νὰ ἀναπνεύσῃ. ὦ ἀκριβέ! ὦ
 πόσον ἀναστενάξα διὰ Σέ, ἔκλαυσα, σὲ ἐκάλουν εἰς μάτην!
 ἤκουσες τέλος πάντων τὴν πτωχὴν Ἄριστέα, ἐπέστρεψες, καὶ
 πόσον ἀναγκαῖος ἐπέστρεψες· ὦ ἔρωσ ἄσπλαγγε! ὦ ἀτυχῆ
 μαρτύρια! ὦ καλὰ δάκρυα, καὶ ἀναστεναγμοὶ τὰ ὅποια ἔως
 τώρα ἔχουσα!
 ΜΕΓ. (Τὶ σκληρὸν συμβὰν εἶναι τὸ ἐδικόν μου!)
 ΑΡΙΣΤ. Ἄγασπτε Μεγακλέα καὶ δὲν μ' ἀποκρίνεσαι καὶ σιωπᾶς
 ἀκόμη; τί ἄρα θέλει νὰ εἰπῇ αὐτὸ τὸ νὰ ἀλλάξῃς χροῶμα;
 αὐτὸ τὸ νὰ μὴ με θεωρῆς εἰμὴ φοβισμένος καὶ τεταραγμένος;
 καὶ αὐτὰ τὰ βιαιῶς ἐμποδιζόμενα δάκρυα; Ἄχ! ἴσως δὲν
 εἶμαι πλέον ἢ φλόγα σου; ἴσως... ΜΕΓ. Τὶ λέγεις
 συνεχῶς... ἤξευρα... ἐγὼ εἰμί... νὰ ὀμιλήσω δὲν
 ἤξεύρω (τὶ σκληρὸν συμβὰν εἶναι τὸ ἐδικόν μου!)
 ΑΡΙΣΤ. Σὺ μὲ κάμνεις νὰ παγώσω. εἰπέ μοι δὲν ἤξεύρεις ὅτι
 διὰ ἐμὲ μάχονται ἐνταῦθα; ΜΕΓ. τὸ ἤξεύρω.
 ΑΡΙΣΤ. Δὲν ἤλθες διὰ νὰ πολεμήσῃς διὰ ἐμέ; ΜΕΓ. Ναι.
 ΑΡΙΣΤ. Διατί ἄρα εἶσαι τόσο σκυθρωπός;
 ΜΕΓ. Διατί; (ἄσπλαγγοι θεοί!!! τί κόλασις εἶναι αὐτή!)
 ΑΡΙΣΤ. Ἐννοῶ. Ἄλλος σ' ἔκαμε νὰ διατάξῃς διὰ τὴν πίστιν μου·
 ἂν ἐκεῖνο σὲ λυπεῖ ἔχεις δίκαιον· μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου,
 ὦ, ἀκριβέ, δὲν εἶμαι οὐδενὸς ἄλλου λογισμοῦ· πάντοτε ἤκουον
 τὴν φωνὴν σου, εἶχα πάντοτε τὸ ὄνομά σου εἰς τὰ χεῖλη μου,
 τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὴν καρδίαν μου. Δὲν κατεφλέχθην διὰ
 ἄλλον· δὲν εἶμαι, καὶ δὲν θέλω εἶμαι... θέλεις...
 ΜΕΓ. Ἄριστέα τὸ ἤξεύρω.
 ΑΡΙΣΤ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω εὐθὺς, παρὰ νὰ σοῦ ὀλιγοστεύσω
 τὴν πίστην μίαν στιγμὴν.

(*) χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπον. (2) στρέφων. (3) γνωρισθέντες ἀμοιβαίως.

ΜΕΓ. (ὦ βάσιμος μεγαλῦτέρα ἀπὸ κάθε βάσιμον!)
 ΑΡΙΣΤ. Ἄλλ' ἴδέ με, ὀμίλει, εἰπέ...
 ΜΕΓ. Τὶ εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ;
 ΑΛ. Κύριε· τρέξε (!) ἂν ἤλθες νὰ πολεμήσῃς· τὸ σημεῖον ἔδόθη,
 τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τοῖς συντρέγοντας εἰς τὴν μεγάλην
 μάχην. (2)
 ΜΕΓ. Βοηθήσατέ με, ὦ θεοί, ὑγίαινε ἀγάτη μου.
 ΑΡΙΣΤ. Καὶ μ' ἀφίνης οὕτως; πήγαινε, σὲ συγχαρῶ, εἶθε νὰ
 ἐπιστρέψῃς νυμφίος μου.
 ΜΕΓ. Ἄχ! μία τόσο μεγάλη τύχη δὲν εἶναι διὰ ἐμέ! (3)
 ΑΡΙΣΤ. Ἄκουσον, Μ' ἀγαπάς τώρα;
 ΜΕΓ. Ὡσάν τὴν ψυχὴν μου. ΑΡΙΣΤ. Μὲ στογάζεσαι πιστὴν;
 ΜΕΓ. Ναι, καθὼς καὶ ὄραϊαν. ΑΡΙΣΤ. Πήγαινε νὰ μ' ἀπο-
 κτήσῃς.
 ΜΕΓ. Σχεδὸν τὸ ἐπιθυμῶ.
 ΑΡΙΣΤ. ἔχεις τὴν πρώτην σου δύναμιν;
 ΜΕΓ. Τὸ πιστεύω. ΑΡΙΣΤ. Καὶ θέλεις νικήσει; ΜΕΓ. Τὸ
 ἐλπίζω. ΑΡΙΣΤ. Καὶ τώρα λοιπὸν δὲν εἶμαι ἐγὼ, ἀκριβέ
 ἢ νύμφη σου;
 ΜΕΓ. Ζωὴ μου... ἔχε ὑγίαν ἐνθυμήσου με εἰς τὰς εὐτυ-
 χεῖς σου ἡμέρας.
 ΑΡΙΣΤ. Διατί μοι λέγεις ἔτσι, ψυχὴ μου, διὰ τί;
 ΜΕΓ. Σιώπα, ὦ ἀγαλμά μου.
 ΑΡΙΣΤ. Ὅμιλει γλυκεῖα μου ἀγάτη.
 ΜΕΓ. Ἄχ! καθὼς ὀμιλεῖς. | ὦ θεοί!
 ΑΡΙΣΤ. Ἄχ καθὼς σιωπᾶς |
 Εἰς τοὺς δύο Σὺ μοῦ ξεσχίζεις τὴν καρδίαν.
 ΑΡΙΣΤ. (Βλέπω νὰ μοραίνεται ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον λατρεύω, καὶ
 δὲν ἐννοῶ τὸν μαρασμόν του.)
 ΜΕΓ. (ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν ζηλίαν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἰπῶ.)
 Εἰς τοὺς δύο. Ποῖος ποτὲ ἐδοκίμασε λύπην βαρβαροτέραν,
 λύπην ὀλεθριοτέραν ἀπὸ αὐτὴν! (2)

Τέλος τῆς α'. πράξεως.

(1) σιγανά τεταραγμένος. (2) ἀναχωρεῖ. (3) μὲ τρόπον ν' ἀναχωρήσῃ.
 (2) θέλων ν' ἀναχωρήσῃ.

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἀριστέα καὶ Ἀργίνη.

ΑΡΓ. Καὶ ἀκόμη δὲν εἰξεύρεις τὸ τέλος τῆς μάχης:

ΑΡΙΣΤ. Ὅχι ὠραία Ἀργίνη, εἶναι νόμος αὐστηρὸς ὅστις ἀτηγόρουσε τὸ νὰ εἶναι θεατῆς γυνή!

ΑΡΓ. Ἦθελεν εἶναι ἴσως λύπη μεγαλύτερα, νὰ βλέπη τινὰς ἐκεῖνον ὅπου ἀγαπᾷ εἰς μάχην μεγάλην τόσον, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ τοῦ δώσῃ βοήθειαν· νὰ εἶναι παρῶν...

ΑΡΙΣΤ. Ἐγὼ εἶμαι παροῦσα ἂν καὶ μακρὰν! μάλιστα πλάττω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἴσως δὲν εἶναι ἂν ἔβλεπες πῶς στέκει αὐτὴ ἢ καρδιά! ἐδῶ μέσα, ὦ ἀγαπητή, ἐδῶ μέσα μάχονται καὶ ἡ μάχη εἶναι σκληροτέρα παρὰ ἄλλοθι. Ἐγὼ πρὸ ὀφθαλμῶν μου τὸν Μεγαλέα, τὴν παλαιστραν, τοὺς κριτάς, τοὺς ἀνταγωνιστάς ὅλα· μαντεύω αὐτὸν πλέον δυνατὸν καὶ ἐκεῖνους ὀλιγώτερον δικαίους. Ἐγὼ δοκιμάζω διπλῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑποφέρει ὁ καλὸς μου· τὰς ὠθήσεις, τὰ νινάγματα, τὰς ὕβρεις, τὰς ἀπειλάς. Ἀχ! παροῦσα ἤθελον φοβοῦμαι μόνον τὸ ἀληθές· ἀλλ' ὁ λογισμὸς μου κάμνει νὰ φοβοῦμαι μακρόθεν τὸ ψευδὲς καὶ τὸ ἀληθές!

ΑΡΓ. Μήτε φαίνεται τινὰς ἀκόμη. (1)

ΑΡΙΣΤ. Μήτε τινὰς... ὦ θεέ! (2) ΑΡΓ. Τί συνέβη;

ΑΡΙΣΤ. Ὁχ! πῶς τρέμω! πῶς τώρα καρδιοκτυπῶ!

ΑΡΓ. Καὶ ἡ αἰτία; ΑΡΙΣΤ. Ἀπεφασίσθη ἡ τύχη μου· ἰδὲ τὸν Ἀλεξανδρον ὅστις ἔφθασε.

ΑΡΓ. Ἀλεξανδρε. Ἀχ τρέξε (3) παρηγόρησον, τί φέρεις;

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἀλεξανδρος καὶ αἱ ρηθῆσαι.

Α.Α. Εὐτυχεῖς εἰδήσεις· ὁ Βασιλεὺς μ' ἔστειλε μόνον τὸν ἀτυχῆ, ὦ Ἡγεμονίς, καὶ ἐγώ....

ΑΡΙΣΤ. Ἦ μάχη ἐτελείωσε; Α.Α. Μάλιστα· ἄκουσον ἐπιστρέφω ἤδη πάραυτα. ΑΡΙΣΤ. τὸν νικητὴν ζητῶ.

Α.Α. Τὸ πᾶν θέλω σοὶ εἶπει· ἤδη ἀνυπόμονος περὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν....

(1) θεωροῦσα εἰς τὴν σκηνήν. (2) τεταραγμένη. (3) πρὸς τὴν σκηνήν.

ΑΡΙΣΤ. Ὁφ! ἐγὼ δὲν ζητῶ αὐτὸ ἀπὸ ἐσέ. (4)

Α.Α. Αλλ' εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς τύχης...

ΑΡΙΣΤ. Εἰπέ μοι μόνον ποῖος ἐνίκησε; (5)

Α.Α. Ὁ Λυκίδης ἐνίκησε.

ΑΡΙΣΤ. Ὁ Λυκίδης. Α.Α. Μάλιστα. ΑΡΙΣΤ. Ὁ Ἡγεμόν τῆς Κρήτης; Α.Α. Μάλιστα· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔφθασεν εἰς αὐτὴν τὴν γῆν. ΑΡΙΣΤ. (Δυστυχῆς Ἀριστέα.)

ΑΡΓ. (Ἀθλία Ἀργίνη).

Α.Α. Ὁ εὐτυχῆς σύ! Ὁ ὅποιον (6) νυμφίον σοὶ ἔδωκεν ἡ τύχη!

ΑΡΙΣΤ. Ἀλεξανδρε ἀναχώρησον.

Α.Α. Σὲ περιμένει ὁ Βασιλεὺς.

ΑΡΙΣΤ. Πήγαινε καὶ θέλω ἔλθεῖ.

Α.Α. Σὲ περιμένει εἰς τὸν μέγαν ναὸν συναθροισμένον...

ΑΡΙΣΤ. Δὲν ἀνεχώρησες ἀκόμη; (7)

Α.Α. Τί ἀμοιβὴ ἀχάριστος)... (8)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἀριστέα καὶ Ἀργίνη.

ΑΡΓ. Ἀχ! εἰπέ μοι, ὦ Ἡγεμονίς, εἶναι ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἄλλη, ἥτις δύναται νὰ ὀνομασθῆ, ὦ θεοὶ! ἀθλιωτέρα ἀπὸ ἐμέ;

ΑΡΙΣΤ. Ναι εἰμὶ ἐγώ.

ΑΡΓ. Ἀχ! εἶθε ὁ ἔρωσ νὰ μὴ σὲ κάμη νὰ δοκιμάσῃς τὰς λύπας μου! ἄχ! οὐ δὲν εἰξεύρεις ὅπόσον χάνω, πόσον μοὶ κοστίζει ἐκεῖνου ἢ καρδία τὴν ὁποίαν μοῦ ἀρπάξεις!

ΑΡΙΣΤ. Καὶ σύ δὲν ἤκουσες, δὲν ἐγνώρισες ἀρκετὰ τοὺς φόβους μου. Μεγάλῃ τῇ ἀληθείᾳ ἐστὶν ἡ λύπη σου, χάνεις ἀληθῶς τὴν καλὴν σου ἀγάπην· ἀλλ' εἶσαι σύ, ἀλλὰ κλαίεις μ' ὅλον τοῦτο μοῦ ζητεῖ καὶ ἔλεος· Ἐγὼ καταδυναστεύθην ἀπὸ τὴν τύχην, χάνω ἄλλον, χάνω καὶ τὸν ἑμαυτὸν μου, δὲν ἔχω κἄν τὴν δυστυχῆ ἐλευθερίαν τῶν δακρύων μου. (9)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἀργίνη ἔπειτα ὁ Ἀμύντις.

ΑΡΓ. Δὲν εἴμπορῶ νὰ εὖρω μήτε ἔλεος μήτε βοήθειαν;

Α.Μ. Θεοὶ αἰώνιοι! ἡ Ἀργίνη μοὶ φαίνεται μὲ ἐκείνην. (10)

(4) μὲ ἀνυπομονησίαν. (5) μὲ θυμὸν. (6) εἰς τὴν Ἀριστέαν. (7) μὲ θυμὸν. (8) ἀναχωρεῖ. (9) ἀναχωρεῖ. (10) κατ' ἰδίαν ἀγάπην.

- ΑΡΓ. Ἐκδίκησις. Τοῦλάχιστον, ἐκδίκησις ἄς ζητηθῆ. (¹)
- ΑΜ. Ἀργίνη! καὶ πῶς σὺ εἰς τὴν Ἥλιδα! σὺ μόνη! σὺ μὲ τόσον χωρικὰ ἐνδύματα!
- ΑΡΓ. Σὺ ἤλθες λοιπὸν διὰ νὰ βοηθήσῃς τὰς μαύρας ἀπάτας τοῦ Ἥγεμόνος; ὁ Βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἐσυγχώρησε τὴν φροντίδα τοῦ Λυκίδου εἰς τὸν συνετόν, εἰς τὸν ἀληθῆ καθοδηγητήν. Ἴδου οἱ καλοὶ καρποὶ τῶν διδασκαλιῶν σου! ἔχεις μέγα δίκαιον Ἀμύντα νὰ ὑπερηφανεύσαι ὅστις ἤθελε νὰ μάθῃ ἐντελέστατα ἂν ἐκεῖνος ἐστάθῃ πρόθυμος. . . .
- ΑΜ. (τὸ πᾶν εἰξεύρει) ὄχι ἀπὸ τὰς ἐδικὰς μου συμβουλίας. . .
- ΑΡΓ. Φθάνει. . . ποῖος εἰξεύρει εἰς τὸν οὐρανὸν εἶνε δικαιοσύνην διὰ ὅλους, καὶ ἐνίοτε εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν γῆν. Ἐγὼ τὴν ζητῶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἂν ἐκεῖνος δὲν ἔχει πίστιν, ἐμπόδια δὲν θέλω ἀφοῦ θέλω ὅτι ὁ Κλεισθένης, θέλω ὅτι ἡ Ἑλλάς, ὁ Κόσμος νὰ ἤθελε μάθει, ὅτι εἶναι ἕνας προδότης, διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ πανταχοῦ αὐτὴ ἢ κακῆ φήμη, διὰ νὰ τὸν μισήσῃ καθ' ἕνας, νὰ τὸν ἀποφύγῃ, καὶ μὲ ὀργὴν καὶ ὅστις δὲν τὸ εἰξεύρει νὰ τὸν δακτυλοδεικνύει.
- ΑΜ. Αὐτοὶ δὲν εἶναι στοχασμοὶ ἄξιοι τῆς Ἀργίνης. ὑπάρχει ἀπιστος σύμβουλος ἐκ τῆς δίχης. Ἐγὼ εἰς τὸ συμβᾶν σου θέλω μεταχειρισθῆ μέσα γλυκύτερα. Ζήτησον, ὥστε νὰ σὲ ξαναἰδῆ; ὁμίλησον πρὸς αὐτόν, ἐνθύμησέ του τὰς ὑποσχέσεις. Εἶναι καλλιώτερον νὰ τὸν ξαναποκτήσῃς ἑραστήν, παρὰ νὰ τὸν καταστήσῃς ἐχθρόν.
- ΑΡΓ. Καὶ πιστεύεις Ἀμύντα ὅτι ἐκεῖνος ἤθελεν ἐπιστρέφει πρὸς ἐμέ;
- ΑΜ. Τὸ ἐλπίζω. Τέλος πάντων ἐστάθῃ ἡ ἀγάπη του, ἐμαραίνεται διὰ Σέ, ἐλυπεῖτο διὰ Σέ, σὲ ἐνθυμεῖτο μυριάκις. . .
- ΑΡΓ. Ὅλα διὰ δυστυχίαν μου ὅλα τὰ ἐνθυμοῦμαι, τί δὲν μ' εἶπε μίαν ἡμέραν! εἰς ποίους θεοὺς δὲν ὠρκίσθη! καὶ πῶς, ὦ θεοί! δύναμαι, πῶς δύναμαι οὕτω νὰ ὀλιγοστεύσω τὴν πίστιν, διὰ ἐκείνον ἔχασα τὸ πᾶν σήμερον χάνω ἀκόμη ἐκείνον. Ἄθλια ἐπιθυμία μου! αὐτὴν τὴν ἀμοιβήν, αὐτὴν μοὶ ἀποδίδει ὁ Ἔρως. (²)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἀμύντας μόνος.

- ΑΜ.. Μωρὰ νεότης! ὁπότεν σὲ βλέπω ἐκτεθειμένην τόσον εἰς τὰς ὁρμάς τοῦ ἔρωτος παρηγοροῦμαι διὰ τὰ γηρατεία μου, καὶ γελῶ. Γλυκὴ ὑπάρχει τὸ νὰ θεωρῆς τὸν ὅστις εὐρίσκεται εἰς ναυάγιον ἀπὸ τὸ παραθαλάσσιον, καὶ ὄχι νὰ χαίρῃσαι τὴν ζημίαν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μόνον ἐπειδὴ ἡ ἐλπίς ἐνὸς κακοῦ, τὸ ὅποιον δὲν ἐπιφέρεται, εἶνε γλυκὴ, εἶναι. . . Ἀλλὰ τί! ἡ γερωνικὴ ἡλικία δὲν ἔχει τὰς φορτοῦνας τῆς; ἄχ! ἀληθῶς πολλὰς ἔχει τὰς ἰδικὰς τῆς! καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ἄλλων δὲν ἐλύθη. Εἶναι διάφοροι τρέλλαι, ἀλλὰ τρελλὸς ὑπάρχει καθ' ἕνας. Καὶ πρὸς εὐχαριστήσιν του διάγει τὸ μῖσος, καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν ἐπιθυμίαν, ἢ τὴν ὀργὴν! ἡμεῖθα πλοῖα ἐγκαταλελυμένα εἰς τὰ ψυχρὰ κύματα, αἱ κλίσεις μας ἦναι ἄκρωσ ὀρμητικαί, κάθε ἠγαπημένος ὑπάρχει σκόπελος! Ὀλη ἢ ζωὴ ὑπάρχει θάλασσα! κυλᾷ ὅποιος ναυκλήρος φυλάττει δίκαιον εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ ἔπειτα ἀφίνεται νὰ περιφέρεται ἀπὸ τὸν μισητὸν θυμὸν (¹).

ΓΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

- [Κλεισθένης προηγεῖται ἀπὸ τὸν Λυκίδην. Ὁ Ἄλξανδρος, Μεγακλῆς ἐστεφανωμένος ἀπὸ ἐλαίαν. Χορὸς τῶν ἀθλητῶν. Φύλακες, καὶ λαός].
- ΟΛΟΣ Ο ΧΟΡΟΣ.. «ποτὲ δὲν ἤχησεν ἐπὶ τῶν ὀρθῶν τοῦ Ἄλφειοῦ ὄνομα μεγαλύτερον τοῦ τοῦ Ἰσχυροῦ Λυκίδου.
- ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ.. «ποτὲ δὲν ἔβρεξε τὸ χῶμα τῆς Ὀλυμπίας ἰδρῶς εὐγενέστερος τοῦ ἰδρωτός αὐτοῦ τοῦ ἰδίου!!
- ΑΛΛΟΝ ΜΕΡΟΣ «ἔχει τὰς τέχνας τῆς Ἀθηνᾶς, τὰ πτερά τοῦ ἔρωτος, ἔδειξε τὴν τόλμην τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὄχι δὲν δύναται ἡ σκιά τῶν αἰώνων, νὰ σκεπάσῃ τὴν τὴν ἀξίαν, τὴν ἰσχύν.
- ΚΑ. Γενναῖε νέε, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ τὴν δόξην φαίνεσαι ταπεινὸς ἄφες αὐτὸ τὸ ἐντιμὸν μέτωπον διὰ νὰ τὸ φιλήσω καὶ νὰ σὲ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας. Εὐτυχῆς ὁ βασιλεὺς τῆς Κρήτης ὅστις ἐπέτυχε τοιοῦτου υἱοῦ! Ἄν εἶχα καὶ ἐγὼ τὸν ὑπεραγαπημένον μου Φίλιππον (²) ποῖος εἰξεύρει ἂν ἤθελεν εἶναι

(¹) θέλει ν' ἀναχωρήσῃ... (²) ἀναχωρεῖ

(¹) ἀναχωρεῖ. (²) εἰς τὸν Ἄλξανδρον.

τοιούτος. Ἐνθυμῆσαι Ἄλκανδρε μὲ ποίαν λύπην σοὶ τὸν ἐπαράδωσα; ἀλλὰ ἀληθῶς. . . .

Α.Λ. Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἐνθυμούμεθα τὰς δυστυχίας. (¹)

Κ.Λ. (Εἶναι ἀληθές;) ἢ Ἀριστέα (²) θέλει εἶναι τὸ βραβεῖον τῆς ἀνδρείας σου. Ἄν ὁ Κλεισθένης δύναται νὰ σοὶ χαρίσῃ ἄλλον, ζήτησέ το μ' ὄλον τοῦτο, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ὅπου ἤθελον νὰ σοὶ δώσω, δὲν θέλεις ζητήσῃ.

ΜΕΓ. (τόλμη ὦ ἀρετὴ μου!) Κύριε, εἰμὶ υἱὸς καὶ πατὴρ φίλικου. Κάθε ἐπιθυμία τὴν ὁποῖαν δὲν χωρίζω ἀπὸ ἐκείνον ὑπάρχει ἄνοστος δι' ἐμὲ. διὰ τὴν τύχην μου ἤθελον ἐπιθυμήσῃ πρὸ πάντων νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτὸν τοῦ νὰ ζητήσω τὴν συγκατάθεσιν αὐτῶν τῶν γάμων καὶ παρόντος ἐκείνου νὰ δεθῶ μὲ τὴν Ἀριστέαν.

Κ.Λ. Δικαία ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία.

ΜΕΓ. Θέλω ἀναχωρήσῃ, ἂν, χωρὶς ἄλλον συγχωρεῖς τὴν ἀγοπορίαν; ἀντ' ἐμοῦ μένει δοῦλος, σύντροφος καὶ ὁδηγὸς αὐτὸς (³) τῆς νύμφης μου.

Κ.Λ. (τί πρόσωπον ἄρα εἶναι αὐτὸ; ἐνῶ τὸν θεωρῶ τὸ αἷμα μου ταράττεται εἰς ὄλας τὰς φλέβας!) καὶ αὐτὸς ποῖος ὑπάρχει; πῶς ὀνομάζεται;

ΜΕΓ. Ὀνομάζεται Αἴγιστος. Πατρίς του ἐστὶν ἡ Κρήτη κατὰ γεται ἔτι ἀπὸ Βασιλικὴν γεννεάν; ἄλλ' ἡ ἀγάπη δένει περισσότερον παρὰ τὸ αἷμα; καὶ ὑπάρχουσι μεταξὺ ἡμῶν τόσο σύμφωνοι αἱ κλίσεις. . . . ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη ὥστε ὁ Λυκίδης καὶ ὁ Αἴγιστος ὑπάρχει ἓν μόνον ὄνομα.

ΛΥΚ. (εἰλικρινεστάτη ἀγάπη!) Κ.Λ. Ὁ Αἴγιστος θέλει λάβῃ τὴν φροντίδα νὰ σοὶ ὁδηγήσῃ τὴν νύμφην; ἄλλ' ὁ Λυκίδης δὲν πρέπει νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ.

ΜΕΓ. Ἄχ! ὄχι. . . ἤθελεν εἶναι μεγαλυτέρα λύπη. Αἰσθάνομαι ὅτι θέλω ἀποθάνει διὰ τὸ ἔργον τῆς παραιτήσεως; ἤδη δὲν δοκιμάζω μακρὰν οὐσαν, τόσην λύπην. . .

Κ.Λ. Ἴδου ἔφθασε.

ΜΕΓ. (ὦ δυστυχὴς ἐγώ!)

(¹) εἰς τὸν Κλεισθένην. (²) εἰς τὸν Μεγακλέα. (³) παρουσιάζει τὸν Λυκίδην.

Ἀριστέα καὶ οἱ ρηθέντες.

ΑΡΙΣΤ. (πῶς ἔρχομαι ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου ὡς θῦμα τῶν μισητῶν γάμων (¹)).

ΛΥΚ. (Μετ' ὀλίγον θέλει εἶναι ἰδικόν μου αὐτὸ τὸ ὄρατον πρόσωπον).

Κ.Λ. Πλησίασε; ὦ θύγατερ; Ἴδου ὁ νυμφίος σου (²).

ΜΕΓ. (Ἄχ! δὲν ὑπάρχει ἀληθές).

ΑΡΙΣΤ. Ὁ νυμφίος μου (³). Κ.Λ. Ναί; εἶδες ἂν ποτὲ ἐδέσθῃ μὲ τὸν οὐρανὸν ὠραιότερος δεσμός;

ΑΡΙΣΤ. (Μὰ ἂν ἐνίκησεν ὁ Λυκίδης, πῶς ὁ καλὸς μου. . . ὁ πατήρ μ' ἀπατά; . . .)

ΛΥΚ. (Νομίζεται ὁ Μεγακλῆς; νύμφιος καὶ ἂν λυπάται).

ΑΡΙΣΤ. Καὶ αὐτός, ὁ πάτερ, ὑπάρχει ὁ νικητής; (⁴)

Κ.Λ. Παρ' ἐμοῦ ζητεῖ; αὐτὸ; δὲν τὸν βλέπεις εἰς τὸ πρόσωπον θαντισμένον ἀπὸ κόβιν; δὲν βλέπεις τὰς τιμίας γραμμὰς αἵτινες τοῦ χαράττουσι τὸ πρόσωπον; καὶ αὐτὰς τὰς κιλιάδας, αἵτινες εἰσὶν ὁ πρῶτος στολισμὸς του, ὅστις ἐθριάμβευσεν;

ΑΡΙΣΤ. Ἀλλὰ τί μ' εἶπεν ὁ Ἄλκανδρος;

Α.Λ. Ἐγὼ σοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν.

Κ.Λ. Ὅχι πλέον ἀμφιβολίας; Ἴδου ὁ σύζυγος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ οὐρανὸς σὲ συζευγνύει καὶ ἡ πατρικὴ ἀγάπη δὲν ἠδύνατο νὰ σ' εὔρη ἀξιώτερον ἀπὸ τοὺς θεοὺς.

ΑΡΙΣΤ. (τί χαρά!) Μεγ. (τί μαρτύριον!)

ΛΥΚ. (τί ἡμέρα ζωῆς!)

Κ.Λ. Καὶ σεῖς σιωπάτε; πόθεν ἡ σιωπή; (⁵)

ΜΕΓ. (ὦ θεέ! πῶς θέλω ἀρχίσει;)

ΑΡΙΣΤ. Ἦθελον νὰ ὀμιλήσω, ἀλλά. . . . Κ.Λ. ἐννοῶ. ἄκαιρος εἶναι ἡ παρουσία μου. Αὐστηρὸν ὄμμα, αὐστηρὰ μεγαλειότης, πατρικὴ αὐτοκρατορία ὑπάρχουσιν ἐνοχλητικὴ συνοδία εἰς τοὺς ἐραστάς; ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι ἤδη πόσον ἠνώχλουν ἐμέ; μείνατε. Ἐγὼ ἐπαινώ αὐτὴν τὴν μετρίαν συστο-

(¹) μὴ βλέπουσα τὸν Μεγακλέα. (²) κρατῶν τὸν Μεγακλέα ἀπὸ τὴν χεῖρα.

(³) ἀπορεῖ βλέπουσα τὸν Μεγακλέα. (⁴) δακτυλοδεικνύουσα τὸν Μεγακλέα. (⁵) εἰς τὸν Μεγακλέα καὶ Ἀριστέαν.

λήν ἤτις σὰς ἐμποδίζει. ΜΕΓ. (πάντοτε ἡ κατάσταση μου χειροτέρα ἀποκαθίσταται).

ΚΑ. Εἰξεύρω οὐ ὑπάρχει παιδαριώδης ἔρως δὲν τὸν εὐχαριστεῖ νὰ συναναστρέφεται μὲ γέροντας. Εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὰ παιγνίδια, κοιμᾶται ἀπὸ τῆς αὐστηρότητος, καὶ τὸ σέβας καὶ ἡ ελευθερία σπανίως φθάνουν εὐχάριστα (!)

ΣΚΗΝΗ Η΄

**Αριστέα, Μεγακλῆς καὶ Λυκίδης.*

ΜΕΓ. (Μεταξὺ φίλου καὶ ἐραστοῦ τί θέλω κάμει ὁ δυστυχής;)

ΛΥΚ. (Εἶναι καιρὸς διὰ νὰ φανερωθῶ εἰς τὴν ἀγάπην μου) (²)

ΜΕΓ. (ὡς περιμείνη) ὦ θεοί!

ΑΡΙΣΤ. Νυμφίε εἰς τὴν σύζυγόν σου μὴ κρύπτεις ἐκεῖνο ὅπου σὲ λυπεῖ· ΜΕΓ. (ὦ λύπη! ὦ θάνατος!)

ΛΥΚ. Ὁ ἔρως μου, ἀκριβέ μου φίλε, (³) δὲν ὑποφέρει ἀργοπορίαν

ΑΡΙΣΤ. Ἡ σιωπὴ σου, ὦ ἀκριβέ, μὲ βασανίζει, μὲ ἀπελπίζει

ΜΕΓ. (τόλμη καρδιά μου ἄς παύσωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποθνήσκωμεν) ὦ Ἡγεμόν! διὰ ὀλίγην ὥραν ἀπομακρύνθητι (⁴).

ΛΥΚ. καὶ διὰ τί;...

ΜΕΓ. Πήγαινε· ἐμπιστεύσου με. Εἶναι ἀνάγκη διὰ νὰ ἐξηγηθῶ τὸ πᾶν εἰς τὴν Ἀριστέαν (⁵)

ΛΥΚ. Καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ εἶμαι παρών;

ΜΕΓ. Ὅχι. Τὸ χρέος ὑπάρχει πλέον ἢδὺ ἀπ' ὅ,τι τὸ νομίζεις (⁶).

ΛΥΚ. Καὶ καλά! σὺ τὸ θέλεις, ἐγὼ θέλω τὸ κάμει. ἀναχωρῶ ὀλίγον διὰ νὰ ἐπιστρέψω ὅμως ἀρκεῖ ἐν ὀνόνο νεῦμα ἄχ! συλλογίσου, φίλε, τί θέλεις εἰπεῖ, καὶ περὶ τίνας. ἂν δὲν ἔκαμα διὰ Σε ποτὲ τίποτε, ἂν μοὶ εἶσαι εὐγνώμων, ἂν μ' ἀγαπᾷς ἰώρα φανέρωσέ το' ἐγὼ ἐμπιστεύομαι τὴν ἡσυχίαν μου καὶ τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν πιστὴν σου βοήθειαν (⁷)

(¹) ἀναχωρεῖ. (²) χαρούμενος εἰς τὸν Μεγακλέα. (³) Εἰς τὸν Μεγακλέα ὡς ἄνω. (⁴) κατὰ μέρος ὡς τὸν Λυκίδην. (⁵) κατ' ἰδίαν εἰς τὸν Λυκίδην. (⁶) ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

Μεγακλῆς καὶ Ἀριστέα.

ΜΕΓ. (ὦ ἐνθυμήσεις σκληραῖ!)

ΑΡΙΣΤ. Τέλος πάντων εἴμεθα μόνοι. Θέλω δυνηθῆ νὰ αὐξήσω διὰ λόγων χωρὶς ἐμπόδιον τὴν εὐχαρίστησίν μου· νὰ σὲ ὀνομάσω ἐλπίδα μου· χαρὰν μου· φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου.

ΜΕΓ. Ὅχι, Ἡγεμόνις, αὐτὰ τὰ γλυκὰ ὀνόματα δὲν ὑπάρχουσι διὰ ἐμέ. Φύλαξέ τα διὰ ἄλλον, ναί, εὐτυχέστερον ἐραστήν.

ΑΡΙΣΤ. Καὶ ὑπάρχει καιρὸς νὰ μ' ὀμιλῆς οὕτως; ἐφθασεν ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα. . . . ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ εἶμαι ἐγὼ ἀπλή, σὺ χωρατεύεις, ὦ ἀκριβέ, καὶ ἐγὼ ἀνόητος λυπούμαι.

ΜΕΓ. Ἀχ! δὲν λυπεῖσαι χωρὶς αἰτίαν.

ΑΡΙΣΤ. Ἐξηγήσου λοιπόν.

ΜΕΓ. Ἀκουσον· ἀλλὰ καρδιά, Ἀριστέα· ἡ ψυχὴ ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν δοκιμὴν τῆς ἀρετῆς τῆς.

ΑΡΙΣΤ. Ὀμίλει ὠϊμέ! τί θέλεις νὰ μοὶ εἴπῃς; ἡ καρδιά μου τρέμει

ΜΕΓ. Ἀκουσον· δὲν εἶπες πολλάκις εἰς ἐμὲ ὅτι ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ τὸ ὥραϊον πρόσωπον τὴν εὐχάριστον καρδίαν, τὴν εὐλικρινῆ ψυχὴν, καὶ ἐκεῖνην ἤτις μ' ἀνάπτει εἰς τὸν λογισμὸν τὴν φλόγα τῆς τιμῆς;

ΑΡΙΣΤ. Τὸ εἶπα, ἀληθῶς τοιοῦτος μοὶ ἐφάνη, καὶ τοιοῦτον σὲ γνωρίζω· σὲ λατρεύω.

ΜΕΓ. Καὶ ἂν ὁ Μεγακλῆς ἦτο διαφορετικὸς, τί ἤθελες εἰπεῖ μίαν ἡμέραν περὶ ἐκείνου; ἂν ἄπιστος εἰς τοὺς φίλους, ἂν ἐπίορκος εἰς τοὺς θεούς, ἂν (ἔργον ἀχάριστον εἰς τὸν εὐεργέτην του) ἤθελεν δώσει θάνατον ἀντὶ τῆς ζωῆς τὴν ὁποῖαν ἔλαβε; ἤθελες ἔχει ἤδη ἀγάπην διὰ αὐτόν; ἤθελες τὸν ὑποφέρει διὰ ἐραστήν; ἤθελες τὸν δεχθῆ σύζυγον;

ΑΡΙΣΤ. Καὶ πῶς θέλει; ὥστε ἐγὼ νὰ σηματοῖσω τὸν Μεγακλέα μου τόσον μοχθηρόν;

ΜΕΓ. Τώρα μάθε ὅτι ἂν ὁ Μεγακλῆς, διὰ νόμους τυχηροῦς γίνεαι σύζυγός σου, ὑπάρχει τοιοῦτος. ΑΡΙΣΤ. Πῶς!

ΜΕΓ. Ὀλον τὸ μυστήριον ἰδοὺ σοὶ τὸ ἀποκαλύπτω· ὁ ἠγεμόν τῆς Κρήτης μαραίνεται ἀπὸ ἔρωτα διὰ ἐσέ. Μοὶ ζητεῖ εὐσπλαγγίαν καὶ μοὶ δίδει τὴν ζωὴν. Ἀχ! Ἡγεμόνις, ἂν δύναμαι νὰ τὸ ἀρνηθῶ, εἰπέ το σὺ ἢ ἰδίαν.

ΑΡΙΣΤ. Καὶ ἐπολέμησες. . . . ΜΕΓ. Διὰ ἐκεῖνον.

ΑΡΙΣΤ. Νά μέ χάσης θέλεις... ΜΕΓ. Μάλιστα διότι φαίνομαι πάντοτε άξιος διά Σέ.

ΑΡΙΣΤ. Λοιπόν έγώ χρεωστώ... ΜΕΓ. Σύ πρέπει νά στεφανώσης τήν πράξιν μου, ναι, γενναία, άξιολάτρευτος Άριστέα! βοηθήει τά κινήματα μιάς εὐγνώμονος καρδιάς. Εἶθε ὁποῖος έγώ εσταθήν έως τώρα νά σταθῆ ὁ Λυκίδης εἰς τό έξῆς. Ἀγάτα τον. Ὁ άκριβός φίλος ὑπάρχει άξιος τόσης μεγάλης τύχης: μάλιστα έγώ ζῶ εἰς τό στήθος εκείνου. καί ἄν εκείνος σέ ἀποκτήσει έγώ δέν σέ χάνω ὀλοτελῶς.

ΑΡΙΣΤ. Ἀχ! ὅποια διάβασις ὑπάρχει αὐτή! Ἐγώ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κρημνίζομαι εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἀχ! ὄχι ἄς ζητήσῃ καλλιτέραν ἀμοιβήν. Ἀχ! χωρὶς Σέ ἡ ζωὴ διὰ ἐμὲ ζωὴ δέν εἶναι.

ΜΕΓ. Ὁραία, Ἀριστέα, μὴν ὀρκίζεσαι ἤδη ἐναντίαν τῆς ἀρετῆς μου. Τὸ νά ετοιμασθῆς εἰς τόσον μέγα μέτρον μοὶ κοστίζει πολὺ ἔν μόνον ἐκείνων τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων πόσον ἀφανίζει τὸ ἔργον! ΑΡΙΣΤ. καὶ θέλεις μὲ ἀφίσει...

ΜΕΓ. Ἀπεφάσισα. ΑΡΙΣΤ. Ἀπεφάσισες; καὶ πότε;

ΜΕΓ. Αὐτὸ (αἰσθάνομαι ὅτι ἀποθνήσκω) αὐτὸ ὑπάρχει τὸ τελευταῖον ἔχε ὑγείαν.

ΑΡΙΣΤ. Τὸ τελευταῖον! ἀχάριστε... βοηθήσατέ με ὦ θεοί: οἱ πόδες μου παραφέρονται: κρῦος ἰδρῶς μου βρέχει τὸ πρόσωπον, καὶ μου φαίνεται ὅτι ἐν παγωμένον χέρι μου καταθλίβει τὴν καρδίαν. (1)

ΜΕΓ. Αἰσθάνομαι ὅτι χάνομαι ἐν ᾧ ἀργῶ διὰ νά ἀναχωρήσω, εἶμαι ὀλιγώτερον ἱκανός. Τόλμη' πηγαίνω. Ἀριστέα μείνε ἡσυχος.

ΑΡΙΣΤ. Πῶς! μὲ ἐγκαταλίπεις;

ΜΕΓ. Εἶναι ἀνάγκη, ὦ ἀγαπητῆ! νά σέ χωρισθῶ μίαν φοράν.

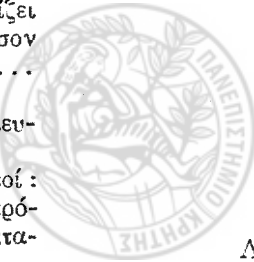
ΑΡΙΣΤ. Καὶ ἀναχωρεῖς...

ΜΕΓ. Καὶ ἀναχωρῶ χωρὶς πλέον ποτὲ νά ἐπιστρέψω. (2)

ΑΡΙΣΤ. Ἀκουσον. Ἀ! ὄχι... ποῦ ὑπάγεις;

ΜΕΓ. Διὰ νά ἀποθάνω θησαυρέ μου! μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν σου (3) ΑΡΙΣΤ Ἐλεος... έγώ ἀποθνήσκω... (4)

ΜΕΓ. Ἀθλιος, ἐγώ! τί βλέπω! ὦ ἄχ τὴν ἐκυρίευσεν ἡ λύπη! ἀκριβῆ μου ἐλπίς! (2) Ὁραία Ἀριστέα! μὴν τρομάζει: ἀκουσον ὁ Μεγακλῆς εἶναι ἐδῶ. δέν θέλω φύγει. θέλει εἶσαι... τί λέγω; ἐκείνη δέν μ' ἀκούει. Ἐχετε, ὦ ἄστρο, ἔχετε ἀθλιώτερον ἀπὸ ἐμέ: ὄχι: αὐτὸ μόνον ἔμενε νά δοκιμίσω τίς μὲ συμβουλεύει: τί ἀποφασίζω: τί κάμνω; ν' ἀναχωρίσω; ἤθελεν εἶναι σκληρότης, τυραννία νά μείνω: τί ὀφειλεῖ: ἴσως διὰ νά τῆς γίνω νυμφίος; καὶ ὁ βασιλεὺς ἠπατήθη, καὶ ὁ φίλος ἐπροδοδῆθη, ἡ πίστις μου καὶ ἡ τιμῆ μου θέλουσι τὸ ὑποφέρει; ἄς φύγωμεν ἦνε πλέον ἀργά! ὄχι τί νῦν ἠθέλαμεν μάθει ἀπὸ αὐτὸ τὸ φορικτὸν κίνημα! τώρα τὸ νά εἶμαι σκληρὸς ὑπάρχει εὐσπλαγχνία. Ἐχε ὑγείαν, ζωὴ μου, ἔχε ὑγείαν (2) χαμένη μου ἐλπίς: ὁ οὐρανὸς εἶθε νά σέ καταστήσῃ εὐτυχεστέραν ἀπὸ ἐμέ! Παρακαλῶ σας, θεοὶ αἰώνιοι, διατηρήσατε αὐτὴν τὴν Ὁραίαν μας πράξιν καὶ τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας ἐγώ θέλω χάσει χαρίσατε εἰς ἐκείνην Λυκίδη... ἄρα ποῦ εἶναι; Λυκίδη. (4)

ΣΚΗΝΗ Ι.

Λυκίδης καὶ οἱ κρηθέντες.

ΛΥΚ. Ὅλα τὰ ἐκατάλαβεν ἡ Ἀριστέα;

ΜΕΓ. Ὅλα, σπεῦσον, ὦ Ἡγεμῶν, (2) βοηθήσον τὴν νύμφην σου

ΛΥΚ. Ἀἰμέ! τί βλέπω; τί εσταθή; (2)

ΜΕΓ. Λύπη ἀνέλπιστος; ἐκυρίευσες τὰς αἰσθήσεις τῆς (7)

ΛΥΚ. Καὶ σὺ μ' ἀφίνεις;... ΜΕΓ. Ἐγὼ πηγαίνω. (8)

σὲ παρακαλῶ, στοχάσου εἰς τὴν Ἀριστέαν. (τί ἄρα θέλει εἰπεῖ (9) ὀπόταν ἐπανεῖθῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς (10) ὅλα τὰ ἔχω παρόντια ὅλας τῆς τὰς μανίας.) Λυκίδα ὄχι! ἀκουσον ἄν ζητῆ ἄν λέγῃ ὁ αἰῶνος ποῦ εἶναι; ὁ φίλος ὁ δυστυχῆς, ἀποκρίσου, ἀπέθανεν. Ὁχι! ὄχι τόσον μέγαν πόνον μὴν τῆς δίδεις διὰ ἐμέ, ἀλλ' ἀποκρίθητι μόνον κλαίων ἀνεχώρησε. Πῶς ν' ἀφίσω

(1) ἀκουμῶ εἰς ἐν κορμὸν δένδρου. (2) μὲ τρόπον ν' ἀναχωρήσῃ. (3) ὁ Μεγ. ἀναχωρεῖ ἀποφασιστικὸς ἔπειτα σταματᾷ. (4) λιποθυμεῖ ἐπάνω ἐνός λίθου.

(1) στρέφων ὀπισθεν. (2) ἐπιστρέφων. (3) τῆς πιάνει τὴν χεῖρα καὶ τὴν φιλά. (4) γύρωθεν τῆς σκηνῆς. (5) εἰς τρόπον ν' ἀναχωρήσῃ. (6) εἰς τὸν Μεγακλέα. (7) ἀναχωρεῖ ὡς ἄνω. (8) ἐπιστρέφει ὀπίσω. (9) ἀναχωρεῖ. (10) σταματᾷ.

τὴν καλὴν μου εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν λυπηρῶν! νὰ τὴν ἀφίσω
διὰ πάντα, νὰ τὴν ἀφίσω αὐτως! (1)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ.

Λυκίδης, καὶ ἡ Ἀριστέα

- ΛΥΚ. Τὶ λαβύρινθος εἶναι αὐτός! ἐγὼ δὲν τὸν ἐννοῶ. Ἡ Ἀρι-
στέα μισοζώντανη. . . . Ὁ Μεγακλῆς λυπημένος.
- ΑΡΙΣΤ. Ὁ θεοί! ΛΥΚ. ἂν ἐπιστρέψῃ αὐτὴ ἢ ψυχὴ ἤδη
εἰς τὰ πρόποντα χρεῖα ἄνοιξον, Ἡγεμονίς! καλὴ μου τοὺς
ὤραιους ὀφθαλμούς. ΑΡΙΣΤ. Νυμφίε ἄπιστε! (2)
- ΛΥΚ. Ὄχι! μὴ μὲ λέγεις οὕτως. Ἴδου ἡ δεξιὰ ὡς σημεῖον τῆς
σταθερότητός μου. (3). ΑΡΙΣΤ. Καί . . . ὦ ἄστρα! (4) ὁ
Μεγακλῆς ποῦ εἶναι; ΛΥΚ. Ἀνεχώρησεν
- ΑΡΙΣΤ. Ἀνεχώρησεν ὁ ἀχάριστος, ἔλαβε καρδίαν τὸ νὰ μ' ἀφίσῃ
εἰς τοιαύτην κατάστασιν;
- ΛΥΚ. Ὁ νυμφίος σου ἔμεινε.
- ΑΡΙΣΤ. Λοιπὸν ἐχάθη (5) ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη, ἡ
φιλανθρωπία! ἂν, ὦ θεοί, δὲν εἰξεύρετε νὰ κατακαύσετε αὐτὰ
τὰ ἄδικα εἰς ἀστραπάς Σας τὸ κάμνουσιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς;
- ΛΥΚ. Εἶμαι ἔξω φρενῶν. Εἰπέ, ὦ ἀκριβή, τί σὲ βλάπτει; οὐμί-
λει, ἐπιθυμεῖς ἐκδίκησιν; ἴδου ὁ σύζυγός σου, ἴδου ὁ
Λυκίδης. . . .
- ΑΡΙΣΤ. ὦ θεοί! Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ Λυκίδης! φύγε πέταξε, κρύ-
φθητι ἀπὸ ἐμέ' ἐξ αἰτίας σου ἄπιστε εὐρίσκομαι εἰς αὐτὴν
τὴν κατάστασιν.
- ΛΥΚ. Καὶ ὁποῖον πταῖσμα ἐπρόσταξα; ἐγὼ εἶμαι εἰς ληθαργίαν.
- ΑΡΙΣΤ. Σὺ βάρβαρε! διεχώρισες ἐμὲ ἀπὸ ἐμέ' σὺ μὲ φόνευσες·
ὄλη ἢ λύπη τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι ὄλη μοι συνέβη ἀπὸ Σέ.
Ὅχι, μὴν ἐλπίζεις ποτὲ ἡσυχίαν, μισῶ αὐτὴν τὴν ἀπατηλὴν
καρδίαν. Αὐτὴ θέλει εἶναι διὰ ἐμὲ πάντοτε τρομερόν. . . (6)

(1) ἀναχωρεῖ. (2) χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ. (3) τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χεῖρ, (4) ἐν-
νόησεν ὅτι δὲν εἶναι ὁ Μεγακλῆς καὶ ἐτραβῆξε τὸ χεῖρ. (5) σηκώ-
νεται μὲ ὀρμὴν. (6) ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ.

Λυκίδης καὶ ἔπειτα Ἀργίνη.

- ΛΥΚ. Ἐμὲ βάρβαρον! ὦ θεοί! ἐμὲ ἄπιστον! θέλω νὰ τὴν ἀκο-
λουθήσω καὶ θέλω καὶ νὰ μάθω τί παράδοξον αἰνίγμα εἶναι
αὐτό. ΑΡΙΣΤ. Στάσου προδότη.
- ΛΥΚ. Ὀνειρεύομαι ἢ ἔξυπνος εἶμι! (1)
- ΑΡΙΣΤ. Δὲν κοιμᾷσαι ὄχι ἐγὼ εἶμι ἢ ἐγκαταλείμενη Ἀργίνη
ψυχὴ ἀχάριστος, γνωρίζεις αὐτὸ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον
ἐστάθη πολὺν καιρὸν ἢ ἠδονὴ σου, ἂν ἀληθῶς μένει ἐναυτῶ
ἴγνος τῶν παλαιῶν ὁμοιοτήτων, εἰς τύχην τόσον θλιβεράν.
- ΛΥΚ. (Τὶ συνέβη, εἰς ποῖαν στιγμὴν μὲ κατέλαβεν αὐτὸ ἂν σταθῇ
περισσότερον τὴν Ἀριστέαν δὲν ἀνταμώνω) δὲν ἐννοῶ,
ὥραϊα νύμφη, τοὺς λόγους σου· ἄλλην φερᾶν δύνασαι νὰ
μ' ἐξηγηθῆς καλλιώτερα (2)
- ΑΡΙΣΤ. Ἀνάξιε! ἄκουσον (3) ΛΥΚ. (Ἄθλιος ἐγώ!)
- ΑΡΙΣΤ. Σὺ δὲ μ' ἐννοεῖς; ἐννοῶ ἐγὼ καλὰ τὴν ἀπιστίαν σου ἔμα-
θον τοὺς νέους σου ἔρωτας, ὄλους σου τοὺς δόλους καὶ τὸ
πᾶν θέλει μάθει ὁ Κλεισθένης παρ' ἐμοῦ πρὸς καταισχύ-
νην σου. (4)
- ΛΥΚ. Ἄχ ὄχι! ἄκουσόν μου, Ἀργίνη, (5) μὴ θυμώνεις συγχώ-
ρησον ἂν πολλὰ ἄργα σὲ γνωρίζω. Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι τὰς
παλαιὰς μας ἀγάτας καὶ ἂν εἰξεύρης νὰ σιωπήσῃς. . . . ἴσως
τίς εἰξεύρει. . . .
- ΑΡΙΣΤ. Δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὕβριν πλέον σκλη-
ράν! τίς ἠξεύρει μοι λέγεις; ἀληθινὰ ἐγὼ εἶμι. . . τὰ μέσα τὰ
ὁποῖα μοῦ προσφέρεις εἰς τὸ νὰ σοὶ δώσωσυγχώρησιν, δὲν
εἶναι μικραὶ δοκιμαίαι τῆς καλωσύνης σου.
- ΛΥΚ. Ἄκουσον θέλω νὰ σοὶ εἶπω. . . . (6)
- ΑΡΙΣΤ. Ἄφες με ἀχάριστε (7) δὲν θέλω νὰ σ' ἀκούσω.
- ΛΥΚ. (Ἄπελπισθην) ΑΡΙΣΤ. Ὅχι. ἢ ἐλπίς πλέον δὲν μ'
ἀπατᾷ, θέλω ἐκδίκησιν, δὲν ζητῶ ἀγάπην· μ' ὅλον τοῦτο δὲν

(1) ἀναγνωρίζει τὴν Ἀργίνην. (2) θέλει ν' ἀναχωρήσῃ. (3) τὸν βαστά.
(4) θέλει ν' ἀναχωρήσῃ. (5) κρατώντας αὐτήν. (6) θέλων νὰ τὴν πιᾶσῃ
ἀπὸ τὸ χεῖρ. (7) τὸν ἀποβάλλει.

χαίρεται εκείνην τὴν ἐπιτοκον καρδίαν, δὲν φροντίζω οὐδό-
λως περὶ τῆς λύτῃς μου! (1)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄

Λυκίδης, καὶ ἔπειτα Ἀμύντας

ΛΥΚ. Ποτὲ δὲν εὐρέθην εἰς χειροτέραν στενοχωρίαν· τὸ πᾶν ἀπόλ-
λυται ἂν οὐμλήσῃ ἢ Ἀργίην δύναται νὰ τὴν ἀνταμώσῃ, νὰ
τὴν καταπραύνη. . . . καὶ μ' ὄλον τοῦτο τίς δύναται νὰ κρα-
τήσῃ τὴν βασιλοπούλαν; ὁ μόνος φίλος θέλει δυνηθῆ. . . .
ἀλλὰ ποῦ ὑπῆγεν; ζήτησον αὐτόν. Ὁ Μεγακλῆς δύναται τοῦ-
λάχιστον νὰ μοὶ δώσῃ καὶ συμβουλίην καὶ παρηγορίαν (2)

ΑΜ. Ὁ Μεγακλῆς ἀπέθανε!

ΛΥΚ. Τί λέγεις Ἀμύντα!

ΑΜ. Λέγω τὴν ἀλήθειαν.

ΛΥΚ. Πῶς! διὰ τί; ὁποῖος σκληρὸς διέκοψε τόσον ὠραίας ἡμέ-
ρας; ἄς εὐρεθῆ, θέλω νὰ μείνῃ παράδειγμα ἐκδικήσεως εἰς
ἄλλους.

ΑΜ. Ἡγεμῶν μὴ τὸν ζητεῖς, σὺ τὸν ἐφόνευσε.

ΛΥΚ. Ἐγώ!! παραλαλεῖς;

ΑΜ. νὰ δώσῃ ὁ θεὸς νὰ παραλαλῶ. Ἄκουσόν μου· καθ' ἣν
στιγμὴν ἦλθον ζητῶν σε, μεταξὺ ἐκείνων τῶν φυτῶν ἀκούω
ἀνεκτίστως ἑνα κλαυθμὸν· σταματῶ· στρέφω πρὸς τὴν φωνήν,
καὶ θεωρῶ ἄνθρωπον, ὅστις ὀπίσκει ἐπάνω γυμνοῦ ἕξιφους·
συντρέχω· κάμνω βοήθειαν εἰς τὸ στήθος διὰ τῆς μιᾶς χει-
ρός, μὲ τὴν ἄλλην ἐμποδίζω τὸ ἕξιφος· ἀλλ' ὅταν ἀνεγνώρισα
τὸν Μεγακλῆ εἰς τὸ πρόσωπον, στοχῶ πῶς ἐκεῖνος ἐστάθη,
πῶς ἐγὼ ἐστάθην! μετὰ βραχείαν ἐκπλήξιν. Ἄχ ὅποια
ἀφροσύνη σὲ κάμνει νὰ ἐπιθυμῆς τὸν θάνατον! ἐγὼ
ἤθελον νὰ τοῦ εἶπω: Ἐκεῖνος μ' ἐπρόλαβε. Ἀμύντα
ἔζησα ἀρκετά, (ἀναστενάξων ἐκ βάθους καρδίας μ' εἶπεν)
χωρὶς τὴν Ἀριστεάν οὔτε εἰξεύρω· οὔτε θέλω νὰ ζήσω.
Ἄχ! εἰσὶ δέκα χρόνοι ὅπου δὲν ζῶ, εἰ μὴ διὰ ἐκείνην. Ὁ
Λυκίδης ὦ θεέ! μὲ φονεύει καὶ δὲν τὸ εἰξεύρει· ἀλλὰ δὲν μὲ
βλάπτει. Αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι δῶρον ἐδικόν του, ἐκεῖνος τὴν
πέρνει!

ΛΥΚ. Ὅχ φίλε! καὶ ἔπειτα; ΑΜ. φύγε ἀπὸ ἐμέ· οὕτω
λέγων ὡς σαῖτα, βλέπεις, κύριε, ἐκείνην τὴν πέτραν, ἐκεῖ

(1) ἀναχωρεῖ. (2) θέλει ν' ἀναχωρήσῃ.

ὅπου ὁ ὑποκείμενος Ἀλφειὸς κοντεύει νὰ ἐπισκιάξῃ; ἐκεῖνος
ἀναβαίνει ταχύτερον τῆς ἀστραπῆς· ὀπίσκει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
ποταμοῦ· ἐγὼ ματαίως· φωνάζω τὸ κτυπιμένον κῆμα ἐπὶ-
δησε· ἦνοιξε, ἐνώθη εἰς τοὺς τετραγαμίους γύρους, τὸν
ἔκρυψε τὸ κτύπημα, αἱ φωναὶ ἀνταπερζήθησαν τὰ ἄκρα· καὶ
πλῆον δὲν τὸν εἶδον.

ΛΥΚ. Ἄχ ὅποια τρομερὰ σκηρὴ ἀνοίγεται ἤδη εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς μου! (1)

ΑΜ. Πήγαινε νὰ ζητήσῃς ἐκεῖ τὸ λάφυρον, τὸ ὅποιον ἐξένισε
τόσον ὠραίαν ψυχὴν· αὐτὰ εἰσὶ πρὸς ἐκείνον τὰ τελευταῖα
ὀφειλόμενα χρῆ ἀπὸ τοὺς λυπημένους φίλους. (2)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ΄

Ὁ Λυκίδης καὶ ἔπειτα ὁ Ἄλκωνδρος.

ΛΥΚ. Ποῦ εἶμαι! τί μ' ἐβουλόθη! Ἄχ ὁ οὐρανὸς λοιπὸν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς μου ἐγύρισε ὄλους του τοὺς θυμούς! Μεγακλῆ ὦ
θεέ! Μεγακλῆ, ποῦ εἶσαι; τί νὰ κάμω εἰς τὸν κόσμον χω-
ρὶς ἐσέ; ἐπιστρέψατέ μοι, ὦ δικαιοτάτοι θεοί, τὸν φίλον.
Σεῖς μοῦ τὸν ἀφαιρέσατε ἀπὸ Σᾶς τὸν θέλω ἂν τὸν ἀρνεῖ-
σθε, βάρβαροι, εἰς τὰς δεήσεις μου· ὅπου καὶ ἂν εἶναι· θέλω
τὸν ἀρπάξῃ δυναστικῶς· δὲν φοβοῦμαι ὄλους Σας τοὺς
κερανοῦς· ἔχω καρδίαν ἥτις ἀρκεῖ νὰ ξαναπατίσῃ τὰ ἔγνη
τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τὰς ὁδοὺς τοῦ θανάτου τοῦ Θησέως.

ΑΛ. Αἶ (3)

ΛΥΚ. Ἀπὸ τὸν πόρον τοῦ ποταμοῦ. . . . ΑΛ. ὦ

ΛΥΚ. Τίς εἶσαι σὺ ὅστις διακόπταις, αὐθάδη, τὸν θυμὸν μου;

ΑΛ. Βασιλικὸς ὑπουργὸς εἶμαι. ΛΥΚ. Τί θέλει ὁ Βασιλεὺς;

ΑΛ. Διὰ νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖθεν εἰς ἐντροπισασμένην μακρὰν ἔσοριαν·
ἂν σὺ μείνῃς πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου εἰς τὴν Ἥλιδα
εἶσαι ἔνοχος θανάτου!

ΛΥΚ. Διὰ ἐμὲ τοιαύτη ἀπόφασις;

ΑΚ. Ἐμαθεὶς νὰ ψεύδεσαι τὸ ὄνομα, νὰ παραβαίνῃς τὴν πίστιν,
νὰ περιπαλῆς τὸν βασιλέα.

ΛΥΚ. Πῶς! καὶ τολμάς· τολμηρέ. . . .

ΑΛ. Μὴ περισσότερα, Ἡγεμῶν, αὐτὸ εἶναι χρέος μου, τὸ ἐπλη-
ρώσα, ἐκπλήρωσε σὺ τὰ λοιπὰ (4)

(1) ἀναχωρεῖ. (2) στέκει ἐκθαμβος. (3) ὁ Λυκίδης δὲν τὸν ἀκούει.

(4) ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ.

Λυκίδης μόνος.

Μέ αυτό τὸ ξίφος ἀνάξει (1) θέλω σοῦ διαπεράσει τὸ στήθος. . . . Μωρέ, τί λέρω. Τι κάνεις μὲ ποῖον ἐργάζομαι; Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἐνοχός, ὁ παρὰνομος ἐγὼ εἰμὶ εἰς αὐτὰς τὰς φλέβας μὲ περισσότερον δίκαιον θέλω τὸ ἐμβάσει ναί, ἀπόθανε — Λυκίδα δυστυχῆ. . . . Ἄχ! διατί τρέμεις δειλὴ χεῖρ; τίς σὲ ἐμποδίζει; Ἄχ αὐτὴ εἶναι ἀλιθινὰ ἀκρα δυστυχία μισῶ τὴν ζωὴν, τρομάζω τὸν θάνατον αἰσθάνομαι μ' ὄλον τοῦτο νὰ κόπτεται εἰς κομμάτια κομμάτια, εἰς χίλια κομμάτια ἢ καρδία μου· μανία ἐκδίκησις, συμπάθεια, φιλία, μετάνοια, εὐσπλαγγνία, ἐντροπή, ἔρωξ, συννεριστικὸς μὲ ταράττουσι. Ἄχ ποῖος εἶδε ποτὲ ψυχὴν παραγεμισμένην ἀπὸ τόσας κλίσεις, καὶ ἐναντίας! ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν εἰξεύρω πῶς δύναται τίς φοβερίζων νὰ τρέμη, νὰ παγώνῃ καταρόμενος, νὰ κλαίῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θυμοῦ νὰ ἐπιθυμῇ τὸν θάνατον καὶ νὰ μὴν εἰξεύρῃ νὰ ἀποθάνῃ ἀναστενάξω ἐν ταῦτῳ καὶ φρονάττω, σκοτεινὴ μοὶ φαίνεται ἢ ἡμέρα καὶ χίλια φαντάσματα ἔχω τριγύρω, μυρίας μανίας ἔχω εἰς τὸ στήθος· ἢ Ἄλικιὸν μοῦ γεμίζει κάθε φλέβαν ἀπὸ τὸ ψυχρὸν τῆς φαρμάκι.

Τέλος τῆς Βας πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ Γ.

ΣΚΗΝΗ Α.

[Χώρισμα· σχηματιζόμενον ἀπὸ ἐρείπια παλαιοῦ Ἱπποδρομίου σκεπασμένα εἰς τὰ περισσότερα μέρη ἀπὸ κισσοὺς, ἀκάνθας καὶ ἀπὸ ἄλλα ἀγριόδενδρα.

Ἐν τῷ Μεγακλῆ βασιταζόμενος ἀπὸ τὸν Ἀμύντα ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, καὶ τὸ ἄλλον ἢ Ἀριστέα βασιταζομένην ἀπὸ τὴν Ἀργίνην, χωρὶς αὐτοὶ νὰ τὰς βλέπωσι].

ΜΕΓ. Ἄφες με εἰς μάτην πολεμᾶς.

ΑΜ. Ἄχ! ἔλθέ, φίλε, μίαν στιγμὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν σου· ἡ χεῖρ τοῦ ἀλιέως δὲν εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσῃ, καθὼς τώρα σὲ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ κύματα, πιστευσὸν μοι, δὲν

(1) γυμνώνει τὸ ξίφος.

θέλεις τὴν ἔχει. Ὁ οὐρανὸς βαρύνεται νὰ συμβηθῆσῃ τὸν ὅστις τὸν ἐβίβει.

ΜΕΓ. Ἀπὸ θρωπὸς βεβήθεια, ἔπαρος εὐσπλαγγνία! νὰ ἀρνεῖται τὸν θάνατον πρὸς τὸν ὅστις τῆ ἀποθνήσκον ἄφες με, Ἀμύντα ὦ θεε!

ΑΜ. Μὴ γένοιτο.

ΑΡΙΣΤ. Ἄφες με Ἀργίνην.

ΑΡΓ. Μὴ τὸ ἐλπίζεις!

ΜΕΓ. Χωρὶς τὴν Ἀριστέαν δὲν δύναται δὲν πολεῖ πλεον νὰ ζῶ.

ΑΡΙΣΤ. Θέλω νὰ θανατωθῶ, ὅπου ὁ Μεγακλῆς ἐθανατώθη.

ΑΜ. Πρόσμενε (1)

ΑΡΓ. Ἄκουσον (2)

ΜΑΓ. Τί νὰ προσμεῖνω;

ΑΡΙΣΤ. Τί νὰ ἀκούσω;

ΜΕΓ. Παρηγορία διὰ ἐμὲ πλέον δὲν εὐρίσκειται.

ΑΡΙΣΤ. Διὰ ἐμὲ εἰς τὸν κόσμον δὲν εὐρίσκειται τί νὰ ἐλπίσω.

ΜΑΓ. Νὰ μὲ διατηρήσῃς ζωντανόν . .

ΑΡΙΣΤ. Νὰ μοῦ ἐμποδίσῃς τὸν θάνατον. . . .

ΜΕΓ. Μιταίως τὸ ζητεῖς.

ΑΡΙΣΤ. Ματαίως τὸ νομίζεις.

ΑΜ. Στάσου (3)

ΑΡΓ. Ἄκουσον ἀθλία! (4)

ΑΡΙΣΤ. ὦ οὐρανέ! (5)

ΜΕΓ. ὦ θεοί! (6)

ΑΡΙΣΤ. Μεγακλή!

ΜΕΓ. Ἡγεμονίς!

ΑΡΙΣΤ. Ἀχάριστε! καὶ τόσον μὲ μίσησες καὶ μὲ φεύγεις ὅπου διὰ νὰ ἐνωθῶ μ' ἐσέ, βιάζομαι ἐγὼ ν' ἀποθάνω, σὺ νὰ ζήσης;

ΜΕΓ. Βλέπει ἀξιολάτρευτῆ μου Ἀριστέα εἰς ποῖον βαθμὸν ἐφθασεν ἢ δυστυχία μου δὲν ἠμπορῶ ν' ἀποθάνω εὐρίσκω ἐμποδισμένας ὄλας τὰς ὁδοὺς, διὰ τὼν ὁποῖων ἀπερνᾶ τινὺς εἰς τὸν Ἄδην.

ΑΡΙΣΤ. Μὰ ποῖα εὐσπλαγγνικὴ χεῖρ. . . .

ΣΚΗΝΗ Β.

Ἄλκανδρος καὶ οἱ ἠηθέντες.

ΑΛ. Ὁχ ἀνόσιον! ὦ Μωρόν! ὦ παρὰνομον τόλμημα!

ΑΡΙΣΤ. Ἄλκανδρε, ἐπάροχουσιν ἀκόμη νεαὶ δυστυχία;

ΑΛ. Ταύτην τὴν στιγμὴν ἀναγεννᾶται ὁ πατήρ σου.

ΑΡΙΣΤ. Πῶς! ΑΛΚ. Τί φοβία, τί ἀφανισμός, τί πένθος ἂν ὁ οὐρανὸς δὲν τὸν ἐβηθήει ἢ θελε μᾶς ἐμπλέξει.

(1) εἰς τὸν Μεγακλήν. (2) εἰς τὴν Ἀριστέαν. (3) θέλω νὰ κρατήσῃ τὸν Μεγακλή ὅπου τοῦ ἔφυγε. (4) θέλουσα νὰ κρατήσῃ τὴν Ἀριστέαν.

(5) Ἀνταμώνουσα μὲ τὸν Μεγακλή. (6) ἀνταμωθείς μὲ τὴν Ἀριστέαν.

ΑΡΙΣΤ. Λιὰ τί : ΑΛ. Ἡεῦρες, κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, ὅτι αὐτὴ ἡ πανηγυρῆσιμος θυσία κλείεται μὲ μίαν λαμπρὰν θυσίαν, τώρα ἐν ᾧ ὁ Κλεισθένης ἤγαγε εἰς τὸν ναὸν μὲ τοὺς φύλακας του διὰ νὰ δοῦσιν τὴν ἱερὴν σπονδήν, ὁ Ἀγκίδης θεομητικῶς μᾶς ἐπιποδίζει τὴν ὁδὸν· δὲν εἶδον ποτὲ τρομερότερον πρόσωπον· εἶπε τὴν χεῖρα ἔνοπλον τὸ ἔϊφος γυνόν, ἐσπριμένον τὸ πρόσωμα, ἀνακατωμένα τὰ μαλλιά, τὸ βλέμμα ἐξέσχεται ἀπὸ τοὺς φλογισμένους ὀφθαλμούς θολορά, ἡ μανία ἐνέπνεεν εἰς τὰς παρειὰς ἀπὸ σημεία ξηρῶν δακρύων, σπρώχνει, ἀναποδογυρίζει τοὺς περοβισμένους φύλακας, ὁμιᾷ εἰς τὸν Βασιλέα, ἀπόθανε φωνάζει φρονάτων καὶ ἀσηκῶνει κατ' αὐτοῦ τὸ μακρὸν ἔϊφος.

ΑΡΙΣΤ. Ὁ θεέ! ΑΛΚ. ὁ Βασιλεὺς δὲν ἄλλαξε θέσιν ἢ ὄψιν, τοῦ ἀντικρῦζει τὸ σοβαρὸν βλέμμα, τοῦ λέγει μὲ φωνὴν ἰσχυράν· τί κάνεις τολμητρία; (Βλέπεις ἂν ὁ οὐρανὸς ἐπαγορντιεῖ εἰς βοήθειαν τῶν Βασιλέων!) παγώνει εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ ἄγγελος καὶ καταβιβάζει τὴν ὑψομένην νεῖρα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κτυπήματος. Παρατηροῖ ἐκστατικῶς τὸ βασιλικὸν πρόσωπον· κινουρίζει, ἀρχίζει νὰ τρέμη· τοῦ πίπτει τὸ ἔϊφος, καὶ ἀμέσως δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς οἱ ὁποῖοι φαίνοντο τόσο φοβεροί!

ΑΡΙΣΤ. Ἀναπνέω. ΑΡΓ. Ὡχ ὁ τρολός!

ΑΜ. Ὡχ ὁ ἀχάριστος.

ΑΡΙΣΤ. Καὶ τώρα ὁ πατὴρ τί κάνει;

ΑΛΚ. Ἔχει εἰς τὰ δεσμὰ τὸν πρόδ ὀλίγον ἔνοχον.

ΑΜ. Ὡχ τίς φροντίζει νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν δυστυχῆ (!).

ΜΕΓ. Καὶ ὁ Ἀγκίδας τί λέγει; ΑΛΚ. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις οὐδὲν ἀποκρίνεται· ὑπάρχει ἔνοχος θανάτου καὶ φαίνεται ὅτι δὲν τὸ εἰξεύσει, ἢ δὲν φροντίζει· καθ' ἑκάστην κλαίων φωνάζει τὸν Μεγακλῆ του ἀπὸ ὅλων τὸν ζητεῖ, ἀπὸ ὅλων τὸν θέλει, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἄλλο δὲν εἰξεύσει νὰ εἰπῆ ἢ μὴ πάντοτε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

ΜΕΓ. Δὲν δύναμαι νὰ ἐμποδισθῶ πλέον· ποῖος δι' ἀγάπην Θεοῦ μὲ ὀδηγεῖ εἰς τὸν ἀκριβὸν μου φίλον;

ΑΡΙΣΤ. Ἀστόχαστε, καὶ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς σου! ὁ πατὴρ εἰξεύρει ὅτι σὺ τὸν ἀπάτησες· εἰξεύρει ὅτι εἶσαι ὁ Μεγακλῆς,

(!) ἀναχωρεῖ.

ἀφ' οὗ παρουσιασθῆς εἰς τὸν Βασιλέα χάνεις τὸν ἑαυτὸν σου, χωρὶς νὰ ἐλευθερώσῃς ἄλλον.

ΜΕΓ. Τοῦλάχιστον θέλω χυθεῖ μαζὺ μὲ τὸν Ἡγεμόνα μου (!).

ΑΡΙΣΤ. Ἀκουσον· καὶ δὲν τιμᾷς τόσον ὀφειλόμενον συμβουλήν· νὰ ὑπάγω ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ νὰ δοσῶ πίσω τὸν ὑπερισμένον πατέρα;

ΜΕΓ. Ἄχ! δὲν εἰξεύρα νὰ κολακεύσω τώσον.

ΑΡΙΣΤ. Ναι· αὐτὸ τώρα δια σε ἄς γίνῃ.

ΜΕΓ. Ὡ γενναία, ὦ μεγαλόφρων, ὦ εὖσπλαγχνος, ὦ μεγίστη Ἀριστεῖα! ἄμποτε νὰ κερῶσιν οἱ θεοὶ δια... πολλοὺς χρόνους αὐτὴ ἡ καλὴ ψυχὴ, εἰς αὐτὸ τὸ ὄρατον κορμί. Καλὰ τὸ ελεγε ὅταν σε πρωτοῖδα ὅτι σὺ δὲν εἶσαι πράγμα θνητὸν πῆγαινε παρηγορία μου.....

ΑΡΙΣΤ. Ἄ! ἀρκεῖ, δὲν κάνει χρεῖα διὰ τόσον· ἐν μόνον βλέμμα σου μὲ κάνει νὰ θελήσω ἐκείνο ὅπου θέλεις φίλτατε, τόσον εἶμαι ἰδική σου, ὥστε διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἔρωτος, αἰσθανομαὶ καὶ ἐγὼ, τὸ ὅσα αἰσθανεται ἡ καρδιά σου, λυλοῦμαι εἰς τὴν λύτην σου χαίρομαι εἰς τὴν χαρὰν σου, καὶ κάθε σου ἐπιθυμία γίνεται ἐδική μου (!).

ΣΚΗΝΗ Γ.

Μεγακλῆς, καὶ Ἀργίνη.

ΜΕΓ. Παρακαλῶ Σας, ὦ θεοὶ! βοηθήσατε τὴν συμπάθειαν τῆς Ἀριστεῖας· τίς εἰξεύρει ἂν ὁ πατὴρ ἐξυλεωθῆ· ἔχει πολὺ δίκαιον διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἀληθινά, μὰ θέλει τὸν καταπέσει ἢ ἀγάπη τῆς θυγατρὸς! καὶ ἂν δὲν τὸν καταπέσῃ; ὦ θεέ! ἤθελον δυνηθῆ καὶ νὰ τὴν ἰδῶ, καθὼς τὴν ἀκούω; θέλω, Ἀργίνη, νὰ τὴν ἀκολουθήσω ἀπὸ μακρὰν.

ΑΡΓ. Ἄ! τόσον φροντίδα μὴ λαμβάνεις δι' ἐκεῖνον, βλέπεις ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲν δύναται νὰ τὸν ὑποφέρῃ, παραιτήσέ τον εἰς τὴν τύχην του.

ΜΕΓ. Νὰ παραιτήσω τὸν φίλον! ἄχ τόσον ἀχρεῖος δὲν εἶμαι, τὸν ἠκολούθησα εὐτυχῆ ὅταν ἦτο ὁ οὐρανὸς γαλανός, θέλω προσέτι τὸν ἀκολουθήσει εἰς τὰς φουρτούνας τῆς ψυχῆς του· καθὼς ἡ φωιδά καθαρίζει ἀπὸ τὰς ὕλας τὸν χρυσὸν οὕτε αἱ δυστυχίαι ἀποκαθαίρουσι τὴν καρδίαν τῶν ψευδῶν φίλων (!).

(!) θέλει ν' ἀναχωρίσῃ. (2) ἀναχωρεῖ. (3) ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ Δ΄

Ἄργινη, ἔπειτα ὁ Ἀμόντας.

ΑΡΓ. Καὶ μὴ ὄλον τοῦτο κ' ἐγὼ εἰς τὸ πείσμα μου αἰσθάνομαι κῆποιαν συμπάθειαν ἀποφασίζω νὰ συμῶσω, δὲν ἔχω δίκαιον, τὸ θέλω, μὰ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμοῦ. Ἐνὼ ἡ γλῶσσα φοβερίζει ἢ καρδία ἀναστενάζει· λοιπὸν; Ἄργινη, ἀδύνατος θέλεις νὰ εἶσαι εἰς τοιοῦτον σημεῖον; ὦχι! ὄχι! ἐπίορθε! ἀγάριστε! μὴ γένοιτο· μισῶ τὴν συμπάθειάν μου ποτὲ δὲν θέλω ἰδῆ πλέον ἐκεῖνο τὸ ἀπατηλὸν πρόσωπον· τὸ μισῶ εὐχαριστοῦμαι νὰ τον ἰδῶ νὰ τιμωρηθῆ, πληρωμένον θανατηφόρως ἂν ἐπιπτε πλησίον μου δὲν ἠθέλα χύσει δι' αὐτὸν ὀνίδα δακρύων.

ΑΜ. Ἄθλιος καὶ ποῦ νὰ φύγω; ὦ ἡμέρα τρομερά! ὦ ἄθλιε Λυκίδα!

ΑΡΓ. Ἐφορευθῆ τάχα ἐκεῖνος ὁ προδότης;

ΑΜ. Ὁχι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θέλει φονευθῆ.

ΑΡΓ. Μὴν τὸ πιστεύεις, Ἀμόντα, οἱ κακοὶ ἔχουσι πολλοὺς συντρόφους, διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν εἶνε ἐστερημένοι ἀπὸ ὑπεράσπισιν.

ΑΜ. Τώρα σὺ παρηγορεῖσαι· Δὲν εἶναι πλέον ἐλπίς· ἐναντίον ἐκείνου φωνάζουσι οἱ νόμοι, ὀρκίζεται ὁ λαός, φροιάττουσιν οἱ ἱερεῖς, ἡ ὑβρισμένη βασιλικὴ μεγαλειότης ζητεῖ αἷμα, ὅταν ἐν πταίσμα διακόπτεται τὰς θυσίας, ὁ πταίστης; εἶναι θυσία ἀναγκαῖα ἢ κοινὴ συνάθροισις ἤδη τὸ ἀπεφάσισε· ἐκεῖνος θέλει φονευθῆ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Διός. Πρέπει νὰ εἶναι παρῶν ὁ ὑβρισθεὶς βασιλεύς, καὶ νὰ προσφέρει τὴν ἱερὰν μάκαιραν εἰς τὸν ἱερέα.

ΑΡΓ. Καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκρωθῆ ἡ ἀπόφασις;

ΑΜ. Καὶ πῶς; ὁ ἔνοχος τώρα ἐνδύθη τὰ ἄσπρα φορέματα· ἐγὼ τὸν εἶδον νὰ τὸν στεφανώνωσι μετ' ἄνθη τὰ μαλῖα, καὶ τὸν εἶδον, ὦ θεέ! νὰ πηγαίῃ εἰς τὸν βωμόν· ἄχ' ἴσως ἔφθασε· ἄχ' ἴσως τώρα, Ἀργίνη, ὁ δλέθριος πέλεκυς τοῦ ἀνοίγει τὰς φλέβας.

ΑΡΓ. Ἄχ' ὄχι! ἄθλιε πρίγγιψ⁽¹⁾. ΑΜ. Τὶ ὠφελεῖ τὸ κλαύσιμον;

ΑΡΓ. Καὶ ἡ Ἀριστέα δὲν ἔφθασεν; ΑΜ. ἔφθασε μὰ δὲν ἐκέ-

(1) κλαίει.

δισεν τίποτε· ὁ βασιλεύς δὲν θέλει ἢ δὲν δύναται νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. ΑΡΓ. Καὶ ὁ Μεγακλῆς;

ΑΜ. Ὁ δυστυχὴς ἀπαντᾷται μετὰ τὸν φύλακα· οἴτινες τὸν ἐζήτουν· τώρα τὸν ἤκουσα νὰ ζηρῆ μεταρῶν τῶν ἀλλότρων νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν φίλον, καὶ ἂν δὲν ἦτο ἐκεῖνος πταίστης, ἠθέλε τὸ ἐπιτύχη μὰ εἶναι ἔνοχος δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν ἄλλον.

ΑΡΓ. Μὴ ὄλον τοῦτο ἐπάσχις· ὦ ἰσχυρέ, ὦ γενναῖε! καὶ τὸ ἀκούω χωρὶς νὰ ἐντραπῶ; λοιπὸν ἔχει στερεωτέρους δεσμοὺς ἢ φίλις, παρὰ ὁ ἔρωξ; ἄχ! ὅποια κινήματα συνεριστικῆς ἀρετῆς αἰσθάνομαι εἰς τὸ πλευρόν! ναί, ἂν τὰ ἀποκαταστήσωμεν λαμπρὰ· ἐν ὅσῳ στέκει ὁ κόσμος δὲν λέγει διὰ ἡμᾶς· ἡ λύπη μου ἄς κάμῃ ἔκκληξιν καὶ συμπάθειαν· μήτε ἄς εὐρεθῆ τις εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ὄνομά μου χωρὶς δάκρυα· πῦρ ἀγνωστον μοῦ καταβαίνει εἰς τὴν καρδίαν· ἀκούω τὸν θυμὸν μοι ἐμπνέει μετὰ κατακαίει· μετὰ ἀποκαθιστᾷ ἀνωτέραν τοῦ ἑαυτοῦ μου· σίδηρα, σχοινία, δίστομοι ἄρμα, δεσμά, φαντάσματα σκοτεινά, σύντροφοι τοῦ θανάτου ἢ ἡ σᾶς βλέπω, χωρὶς νὰ φοβηθῶ⁽¹⁾.

ΣΚΗΝΗ Ε΄

Ἀμόντας μόνος.

ΑΜ. Φύγε, φύλαξε σαυτόν, Ἀμόντα, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τὸ πᾶν εἶναι φρίκη, τὸ πᾶν εἶναι θάνατος. Καὶ ποῦ ὦ θεέ! χωρὶς τὸν Λυκίδα ὑπάγω; ἐγὼ τὸν ἀνέθρεφα μετὰ τούτους μεγάλους ἰδρωτάς, ἐγὼ τὸν ἔψωσα ἀπὸ τὰ ἀηδῆ σπῆλαια, εἰς τὰ βασιλικὰ φῶτα, καὶ τώρα θέλω δυνηθῆ νὰ ἀναχωρήσω χωρὶς ἐκεῖνον; ὄχι· ἄς ἐπιστρέψω εἰς τὸν βωμόν, ἄς ἀπαντήσω τὴν ὀργὴν τοῦ ὑβρισμένου βασιλέως· ὁ Λυκίδας ἄς με ἐμπλέξῃ εἰς τὰς ἀτοπίας του· ἄς ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην, μὰ πλησίον ἐκείνου. Εἶμαι ὡσάν ἓνας ναυαγήσας ὅστις μὴ γνωρίζων τὴν θάλασσαν καταφεύγει νὰ ἐναντιωθῆ μετὰ τὸν θάνατον εἰς τὸ κολύμβημα· τώρα ὑποστηρίζεται καὶ τώρα χάνεται τὸ ἄστρον. Τέλος χάνει τὴν ἐλπίδα καὶ ἀφίεται εἰς τὰ κύματα⁽²⁾.

(1) ἀναχωρεῖ. (2) ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

[Ὅπως ἔξωτερικῆ τοῦ μερίλου ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον καταβαίνουσιν οἱ ἐν αὐτῷ διὰ μιᾶς μεγίστης καὶ μεγαλοπρεποῦς σκάλας, διηρημένης εἰς διάφορα χωρίσματα· ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ αὐτῆ με φωτιαν ἀναμμένην ἐν τῷ μέσῳ· περὶ δάσος ἀπὸ ἱερὰ δένδρα τῶν ἀργιελαιῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας κατασκευάζονται οἱ στέφανοι διὰ τοὺς νικητὰς τῶν ἀγῶνων. Ὁ Κλεισθένης καταβαίνει ἀπὸ τὸν ναὸν οὕτινος προπορεύεται πλῆθος λαοῦ· οἱ σωματοφύλακες τοῦ Ὀλυκίδας ἐνδεδυμένοι λευκὰ ἐνδύματα, ἑστεφανωμένοι με ἀνθή· ὁ Ἀλκάνδρος καὶ ὁ χορὸς τῶν ἱερῶν, ἐξ ὧν τινὲς φέρουσι ἐπὶ δίσκων ἀργυρῶν τὰ σκεῦη, καὶ ὄργανα τῆς θυσίας].

ΧΟΡΟΣ. Ἄχ! ἀνάβαλε, ὦ μέγιστε πάτερ τῶν θεῶν, τὰ τρομερὰ σου βέλη ἀπὸ τοῦ θνητούς· ἄχ! κατάθεσε ταῦτα μέγιστε θεὲ τῶν Βασιλέων.

ΜΕΡΟΣ ΧΟΡ. Ἄς καπνίσῃ ὁ ναὸς ἀπὸ τὸ αἷμα ἐνὸς ἀσεβοῦς ὅστις ἐξύβρισε με μανιώδη θυμὸν ὕψιστε θεέ, τὴν θείαν σου εἰκόνα.

ΧΟΡ. Ἄχ! ἀνάλαβε, ὦ μέγιστε κτλ.

ΜΕΡ. ΧΟΡ. Ἄς διαπλεύσῃ ὁ ἀσεβῆς τὰ ἴσχυα κύματα τῆς ὠχρώσης λήθης, φέρων ἐν ἑαυτῷ τὸν φόβον μας· τὸ πταῖσμα του.

ΧΟΡ. Ἄχ! ἀνάβαλε κτλ.

ΚΛΕΙΣΘ. Ἄθλις νέε ἰδοὺ ἐφθασεν ἡ τελευταία ὥρα τῆς δυστυχοῦς σου ἡμέρας εἰς τόσην εὐσπλαγγίαν (καὶ νὰ με παιδεύσῃ ὁ Ζεὺς ἂν κρύψω τὴν ἀλήθειαν) εἰς τόσην εὐσπλαγγίαν με κινεῖ ὥστε δὲν τολμῶ νὰ σὲ ἰδῶ· ἄμποτε νὰ δώσῃ ὁ θεὸς νὰ εἰμπορέσω νὰ κρύψω τὸ σφάλμα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ὦ τέκνον· ἐγὼ εἰμι φύλαξ τῶν δικαίων τοῦ Θρόνου μου· ἄλλος μοι τὰ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας ἀβλαβῆ, καὶ χρεωστωὶ νὰ τὰ φυλάξω ἀβλαβῆ, ἢ νὰ ἐκδικηθῇ ὅστις τὰ διαδέχεται· εἶναι ἀφρευκτον χρέος του, ὅστις βασιλεύει ὅσον λυπηρόν, νὰ εἶναι ὁμως τὸ χρέος μετρίως εὐσπλαγγνον· μ' ὅλον τοῦτο ἂν διὰ σὲ μένει τι νὰ ἐπιθυμίσῃς, ἔχεις ἐλευθέραν τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἐκτὸς τῆς ζωῆς· καὶ σοῦ ὁμνῶ ὅτι θέλω εἶμαι πιστὸς ἐκπληρωτῆς· ὅτι ἀγαπᾷς, διόρισε, καὶ σφάλισε ἡσύχως τοὺς ὀφθαλμούς·

ΛΥΚ. Πάτερ (ὅτι αὐτοὶ οἱ λόγοι σου εἰσι καλοῦ πατρός, καὶ ὄχι κριτοῦ καὶ βασιλέως) δὲν ἔχω συγχώρησιν, δὲν τὴν ἐλπίζω, δὲν τὴν ζητῶ καὶ δὲν τὴν θέλω· ἢ κατάστασις αὐτοῦ τοῦ τρόπου λυπεῖ τὰς ἡμέρας μου ἐγὼ φοβοῦμαι τὴν ζωὴν, καὶ ὄχι τὸν

θάνατον. Ἡ μόνη μου παρακάλεισι εἶναι νὰ ξαναἰδῶ τὸν φίλον μου πρὶν ξεμυχθῆν· ἐπειδὴ ἐκεῖνος μένει ἤδη εἰς τὴν ζωὴν ἐπικαλοῦμαι τὴν τελευταίαν χεῖρ· τὸ νὰ τὸν ἀγκυλιώσῃ μίαν φορᾶν, καὶ ἀποθνήσκω εὐχάριστος.

ΚΛΕΙΣΘ. Θέλω σὲ εὐχαριστήσῃ φύλακες⁽¹⁾, ὁ Μεγακλῆς νὰ ἔλθῃ πρός με.

Α.ΑΚ. Κύριε, σὺ κλαίεις! καὶ ὅποια ὑπερβολικὴ συμπίθαια σοῦ ἐμποδίζει τὴν γαλήνην;

ΚΛ. Ἄλκάνδρε, τὸ ὁμολογῶ, ἀπορῶ ὁ ἴδιος· τὸ πρόσωπον, ἡ φωνή, οἱ ὀφθαλμοὶ τούτου μοῦ διεγείρουν εἰς τὴν καρδίαν ἐν ἀνέλπιστον καρδιοκτύπημα, ὥστε τὸ αἷμα ἀγανακτεῖ εἰς κάθε μου φλέβαν. μετὰ δὲ ὅλων τῶν λογισμῶν ζητῶ τὴν αἰτίαν καὶ δὲν τὴν εὕρισκω· Ὁ δίκαιος θεός! τί εἶναι αὐτὸ ὅπου δοκιμάζω! δὲν εἰσεύρω πόθεν προέρχεται ἐκείνη ἡ γλυκεῖα ἀγάπη, αὐτὸ τὸ κίνημα, τὸ ὁποῖον ἀγνώστως γεννᾷται εἰς τὸ στήθος μου, αὐτὸ τὸ πάγωμα, τὸ ὁποῖον διέρχεται εἰς φλέβας μου· μοι φαίνεται ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ μόνη συμπίθαια νὰ μοῦ ἐξυπνήσῃ εἰς τὸ στήθος μου, τόσον σκληρὰς ἀναμνήσεις.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ὁ Μεγακλῆς μετὰ τῶν φυλάκων καὶ οἱ ρηθέντες.

ΛΥΚ. Ἄ! ἔλθε λαμπρὸν παράδειγμα τῆς ἀληθοῦς φιλίας, ἀγαπημένε Μεγακλή, ἀκριβὲ Μεγακλή, ἔλθέ.

ΜΕΓ. Ὄχι! ὅποιον σὲ εὕρισκω ἄθλις Ἡγεμῶν!

ΛΥΚ. Ἐνῶ σὲ βλέπω ζωντανόν, μοι κάμνεις γλυκὺ τώρα τὸν θάνατον. ΜΕΓ. Καὶ τί μ' ὠφελεῖ μία ζωὴ τὴν ὁποῖαν ματαίως θέλω προσφέρει διὰ τὴν ἐδικὴν σου; ἀλλὰ δὲν θέλεις ὑπάγει Λυκίδα εἰς τὸν ἕδην προτιγέρα πολὺ ἀπὸ ἐμεῖ· θέλομεν διαπεράσει τὸν τελευταῖον ποταμὸν τοῦ Ἄδου ἐνωμένας τὰς ἀγαπητὰς σκιάς! ΛΥΚ. Ὁ τῶν ἐμῶν ἡδονῶν, ὁ τῶν ἐμῶν ταλαιπωριῶν, γλυκὲ σύντροφε, ἕως ὅδε ἤρρεσεν εἰς τὴν τύχην, πρέπει νὰ διαχωρισθῶμεν· ἐπειδὴ ἐφθάσαμεν εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς πρόσφερέ μου αὐτὴν τὴν πιστὴν δεξιάν, καὶ ἄκουσον· αὐτὸ θέλει εἶναι παρακάλεισι ἢ παραγγελία· ζῆσε αὐτὸ τὸ θέλω χωρὶς ἄλλον· εὐσπλαγγνε φίλε· σὺ σφάλισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς με τὸ χεῖρ σου· νὰ με

(1) εἰς τοὺς σωματοφύλακας.

ἐνθυμησάι. Ἐπίστρεψον εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὸν πατέρα μου. . . δυστυχισμένε πάτερ! εἰς αὐτὴν τὴν σκληρὰν πληγὴν δὲν εἶναι ἐτοιμασμένος· σὲ παρακαλῶ διηροῦμαι τὴν λυπηρὰν μου ἱστορίαν καταπράννε τον, ἐπιστήριξον, βοήθισον παρηγόρησον, τὸν λυπημένον γέροντα, εἰς Σὲ τὸν συσταίνω· ἂν κλαίῃ σὺ σπύργισε τὰ δάκρυα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς του, καὶ ἂν θέλῃ τὸν υἱὸν του μείνε σὺ υἱὸς του.

ΜΕΓ. Σιώπα μὲ κάμνεις νὰ ἀποθάνω.

ΚΛΕΙΣΘ. Δὲν δύναμαι, Ἄλκιονδρε, νὰ ὑποφέρω πλέον, παρατήρησε ἐκεῖνα τὰ προσώπα, ἰδὲ ἐκεῖνα τὰ συνεχῆ ἀγκαλιάσιμα, ἐκεῖνοὺς τοὺς τρυφίλους στεναγμοῦς, καὶ ἐκεῖνα τὰ τελευταῖα τεταραγμένα φιλήματα μεταξὺ τῶν ἀμοιβαίων δακρύων· δυστυχὴς ἀνθρωπότης!

ΑΑΚ. Κύριε ἡ διωρισμένη ὥρα τῆς θυσίας ἀπέρασε·

ΚΛ. Ἀληθινά! ἔ, ἔ, ἱερεῖς λάβετε τὴν θυσίαν· καὶ σεῖς φύλακες διαχωρίσατε ἐκείνον ἀπὸ τὸν δυστυχῆ φίλον του (¹).

ΜΕΓ. Βάρβαροι, ἀχ! Σεῖς διαχωρίσατε τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τὸ στήθος μου! ΛΥΚ. Ἀχ! γλυκύτατε φίλε! ΜΕΓ. Ἀχ! ἀγαπητὲ Ἡγεμιών. ΛΥΚ. καὶ ΜΕΓ. Ἔχε ὑγείαν (²).

ΧΟΡΟΣ. Ἀχ! ἀνάβαλε ὁ μέγιστε πάτερ τῶν θεῶν τὰ τρομερὰ σου βέλη ἀπὸ τοῦς θνητοῦς, ὦχ! ἀπότρεψε αὐτὰ μέγιστε θεῶν Βασιλέων (³).

ΚΛ. Ὁ παντοδύναμε Ζεῦ, πάτερ θεῶν τε, καὶ ἀνθρώπων, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ νεῦμα κινεῖται ἡ θάλασσα, ἡ γῆ, ὁ οὐρανός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲ πληροῦται τὸ πᾶν, καὶ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ὁποίου κρέματα κάθε αἰτία, καὶ ἡ συνδεδεμένη ἄλλωσος κάθε ἐκβάσεως· δέξου αὐτὸ τὸ ἱερὸν θῦμα τὸ ὁποῖον εἰς σὲ σφάζεται· ἄ· ἐμποδίσθη τοὺς θανατηφόρους κερανοῦς οἱ ὁποῖοι λάμπουσι εἰς τὰς χεῖρας σου (⁴).

(¹) διαχωρίζονται ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς φύλακας. (²) θεωροῦντες μακρόθεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. (³) καθ' ἣν στιγμὴν τραγωδεῖ ὁ χορὸς ὁ Λυκίδης πηγαινέει νὰ γονατίσῃ ὑποκάτω τοῦ πλησίον τοῦ Ἱερῶος· ὁ Βασιλεὺς πέρνει τὸν ἱερὸν πέλεκυν ὅστις προσφέρεται ἐπὶ ἐνὸς δίσκου παρ' ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν του καὶ ἐνῶ δίδει τὸν πέλεκυν εἰς τὸν ἱερέα τραγωδεῖ τοὺς ἐφεξῆς στίχους μὲ μεγάλην συμφωνίαν. (⁴) ἐνῶ προσφέρει τὸν πέλεκυν εἰς τὸν ἱερέα ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν Ἀργίνην.

ΣΚΗΝΗ II.

Ἀργίνη καὶ οἱ ζηθόντες.

ΑΡΓ. Στάσου, στάσου, Ὁ Βασιλεῦ, σταθήτε Ὁ ἱερεῖς.

ΚΛ. Ὁ μισρὰ τὴν μὴ, δὲν εἰσέθεις νύμφη ὁποῖαν πράξιν ἐμποδίζει;

ΑΡΓ. Μάλιστα ἔρχομαι νὰ κίω αὐτὸ πλέον εὐχάριστον εἰς τὸν Δία· φέρομαι ἐγὼ θυσία ἐκούσιος καὶ ἀθῶα· ἤμιν ἠθέλησε καὶ ἐπεθύμησε νὰ ἀποθάνῃ διὰ ἐκείνον τὸν ἔνοχον.

ΚΛΕΙΣΘ. Ποία εἶσαι; ΑΡΓ. Ἐγὼ εἶμαι.

ΜΕΓ. (Ὁ καλὴ πίστις!) ΛΥΚ. (Ὁ ἐντροπὴ μου!)

ΚΛΕΙΣΘ. Ἐπρεπε νὰ μάθης ὅτι δὲν συγχωρεῖται ν' ἀποθάνῃς διὰ τὸν ἄνδρα.

ΑΡΓ. Μὰ ὁ θάνατος δὲν ἐμποδίζεται εἰς μίαν νύμφην διὰ τὸν νυμφίον τοιοῦτοτρόπως ἠξέυρω ὅτι, ἡ Ἀλκίσις διαφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ Θεταλοῦ Ἀρμίτου, καὶ εἰξέυρω ὅτι τὸ παράδειγμα του ἔπειτα ἔγινε νόμος εἰς ἡμᾶς. ΚΛ. Καὶ τί δι' αὐτό; εἶσαι σὺ τάχα σύζυγος τοῦ Λυκίδα;

ΑΡΓ. Ἐκεῖνος μοὶ ἔδωκεν ὡς ἐνέχυρον τὴν δεξιάν του καὶ τὴν πίστιν του.

ΚΛ. Λύκοις ἐγὼ ἀκούοντάς σε, γίνομαι ἀνοητότερος ἀπὸ Σέ· μία οὐτιδανὴ βοσκοπούλα, λοιπόν, ἐνὸς βασιλικῶ κληρονόμου. . .

ΑΡΓ. Μῆτε οὐτιδανὴ εἶμαι, μῆτε Λύκοις, ὀνομάζομαι Ἀργίνη, ἡ παλαιὰ δόξα τοῦ αἵματός μου εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν Κρήτην, καὶ σὲ πληροφορῶ ὅτι τὸ λέγει καὶ ὁ Λυκίδης.

ΚΛΕΙΣΘ. Λυκίδα ὀμίλει.

ΛΥΚ. (καὶ τὸ ψεῦδος καμμίαν φορὰν ὑπάσχει εὐσπλαγχνία) ὄχι, ὄχι δὲν εἶναι ἀληθές.

ΑΡΓ. Πῶς! καὶ ἠμπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῆς; γύρισε ἀχάριστε, γνώρισε τὰ δῶρα σου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς ἐμέ· αὐτὸ τὸ χρυσοῦν ἐγκόλλιον τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἀπὸ Σέ, κατ' ἐκείνην τὴν θλιβεράν ἡμέραν καθ' ἣν ἐ' ὀρκίσθη διὰ σύζυγόν σου. Ἐνθυμήσου τοῦλάχιστον διὰ μετὰ τὰ ἴδια σου χεῖρα μ' ἔστόλισες τὸ στήθος. ΛΥΚ. (ὅμως εἶναι ἀληθέστατον).

ΑΡΓ. Ἰδέτω Ὁ βασιλεῦ.

ΚΛ. Ἄς ἀσυκωθῇ ἀπὸ ἔμπροσθέν μου (¹).

(¹) πρὸς τοὺς σωματοφύλακας οἵτινες θέλουσι νὰ τὴν διώξωσι βιαίως.

ΑΡΓ. Αιολί! φίλοι, Ιερείς, θεοί αιώνιοι (ἂν ἀληθῶς εὐρίσκεται
τινάς ἐξ ὑμῶν παρὰ εἰς τὴν ἄδικον θυσίαν) διαμαρτύρομαι
ἐνώπιόν Σας· θανύω ὅτι εἶμαι σέξυγος τοῦ Λυκίδα, καὶ
θέλω νὰ ἀποθάνω διὰ ἐκεῖνον· μήτε. . . . ἄχ! Βασιλοπούλα,
ἔλθέ, βοήθει μοι, δὲν θέλει νὰ μ' ἀκούσῃ ὁ πατήρ σου.

ΣΚΗΝΗ Θ.'

Ἀριστέα, καὶ οἱ ἑθθέντες.

ΑΡΙΣΤ. Πίστευσόν μοι πάτερ εἶναι ἀξία ἔλεους.

ΚΛΕΙΣΘ. Θέλετε λοιπὸν νὰ παραλαλῶ κ' ἐγὼ μὲ Σά; ; ὁμίλησον
πλὴν ἐν συντομίᾳ (!). ΑΡΓ. ὁμιλοῦσιν αὐτοὶ οἱ πολύ-
τιμοι λίθοι (?), ἐγὼ σιωπῶ· αἱ νύμφαι τῆς Ἥλιδος στολιζόν-
ται μὲ τοιαῦτα στολιδία;

ΚΛ. Ὀϊμέ, τί βλέπω! (?) Ἄλκανδρε γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ἐγκόλπιον.

ΑΛΚ. Ἄν τὸ γνωρίζω; αὐτὸ εἶναι τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν λαι-
μόν, ὁπότεν ἔρριψα εἰς τὴν θάλασσαν τὸν υἱόν σου, μικρὸν
νήπιον.

ΚΛ. Λυκίδα (ὦ θεέ! τρέμω ἀπὸ κεφαλῆς μέγαι ποδῶν Λυκίδα
σῆκω, ἰδέ, εἶναι ἀληθές ὅτι ἐκεῖνη τὸ ἔλαβε δῶρον ἀπὸ Σέ;

ΑΥΚ. Μ' ὄλον τοῦτο δὲν χρεωστεῖ νὰ ἀποθάνῃ διὰ ἐμέ. Ἡ ὑπό-
σχεσις ἐστάθη μυστική, δὲν ἔλαβεν ἐπιθυμίαν ὁ γάμος, δὲν
ἔτελείωσε μὲ λαμπρὰν τελετήν.

ΚΛ. Ἐνὸ ἔρωτῶ μόνον ἂν εἶναι δῶρον σου.

ΑΥΚ. Ναί. ΚΛ. Ἀπὸ ποῖον χέρι τὸ ἔλαβες;

ΑΥΚ. Ὁ Ἀμύντας μοι τὸ ἔχάρισεν. ΚΛ. καὶ οὗτος ὁ
Ἀμύντας ποῖος εἶναι;

ΑΥΚ. Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ μου ἔδωκε τὴν φροντίδα
τῆς ἀνατροφῆς μου.

ΚΛ. Ποῦ εὐρίσκεται; ΑΥΚ. Ἦλθε μαζί μου, μαζί μου
ἔφθασεν εἰς τὴν Ἥλιδα.

ΚΛ. Ζητήσατε αὐτὸν τὸν Ἀμύντα.

ΑΡΓ. Εὐθύς.

ΣΚΗΝΗ Ι.'

Ἀμύντας καὶ οἱ ἑθθέντες.

ΑΜ. Ἄχ Λυκίδα. . . . (!). ΚΛ. ἤσυχασε, ἀποκρίσου! καὶ νὰ

(!) εἰς τὴν Ἀργίνην. (?) δίδει τὸ ἐγκόλπιον εἰς τὸν Κλεισθένην. (8) τὸ
παρατηρεῖ καὶ ταράσσεται. (4) θεωρῶν προσεκτικῶς τὸν Λυκίδα.

μὴ διατίρησ αὐτὸ τὸ ἐγκόλπιον ἀπὸ ποῖον τὸ ἔλαβες.
ΑΜ. Κύριε ἀπὸ χέρι ἀγνωστον, διατίρησαν ἤδη εἴκοσι πάντε χρό-
νοι ἀφ' οὗ ἐγὼ τὸ ἔλαβον δωρεάν. ΚΛΕΙΣΘ. Ποῦ
ἦσουν τότε;

ΑΜ. Ἐκεῖ πλησίον τῆς Κορινθοῦ, ὅπου ὁ θαλαρὸς Ἀσωπὸς
τρέχει εἰς τὴν θάλασσαν.

ΑΛΚ. Ἄχ ἐγὼ βλέπω εἰς ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον κάποια σημεῖα
τῶν γνωστῶν ὁμοιώσεων, δὲν ἀρνοῦμαι, αὐτὸ εἶναι ἀληθές·
ἄχ! βασιλέα μου εἶμαι ἕνοχος ἐνὸς παλαιοῦ πταίσματος (!).
σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃς ἐγὼ τὸ πᾶν θέλω σοῦ
εἰπε πιστῶς.

ΚΛ. Ἐγείρου ὁμίλησον.

ΑΛΚ. Καθὼς μ' ἐπρόσταξες δὲν ἔρριψα τὸ βρέφος εἰς τὴν θά-
λασσαν, νικημένος ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν· αὐτὸς ὁ ἕνος μοῦ πα-
ρουσιάζεται ἀγνωριστος, καὶ τοῦ τὸ ἔδοσα, ἐλπίζων ὅτι θέλει
τὸ ὑποδεχθῆ τόπος μακρονός.

ΚΛ. Καὶ ἐκεῖνο τὸ βρέφος Ἀμύντα ποῦ εἶναι; τί τὸ ἔκαμες;

ΑΜ. Ἐγὼ. . . . (ὁποῖον μυστήριον ἐχὼν νὰ φανερώσω!)

ΚΛ. Σὺ κτρινίζεις! ὁμίλει, ἀσεβῆ, εἰπέ, τί ἐστάθη; ἐνῶ σιωπᾶς
προσθέτεις εἰς τὸ παλαιὸν πταίσμα ἄλλο νέον.

ΑΜ. Τὸν ἔχεις παρόντα· ὁ Λυκίδης εἶναι ἐκεῖνο.

ΚΛ. Πῶς; ὁ Λυκίδης δὲν εἶναι ὁ πρόγγωψ τῆς Κρήτης;

ΑΜ. Ἀληθινά, ὁ πρόγγωψ τῆς Κρήτης ἀπέθανε νήπιον, ἐγὼ,
ἐπιστρέψας εὐθύς τότε εἰς τὴν Κρήτην μὲ αὐτὸ τὸ βρέφος, τὸ
ἐπρόσφερα δῶρον τοῦ λυπημένου βασιλέως ἐκεῖνος διὰ συμ-
βουλῆς μου ἀντὶ τοῦ ἀποθαμένου τὸ ἀνέθρεψεν εἰς τὸν
θρόνον.

ΚΛ. ὦ θεοί! Ἴδου ὁ Φίλιππος, ἰδου ὁ υἱός μου (!).

ΑΡΙΣΤ. ὦ οὐρανέ! ΑΥΚ. ἐγὼ υἱός σου! ΚΛ. Ναί
σὺ ἐγεννήθης δίδυμος μὲ τὴν Ἀριστέαν· ἐπροστάχθη ἀπὸ
τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον διὰ νὰ θύω εἰς τὴν θάλασσαν τὸ
βρέφος, φοβερίζον μὲ πατροκτονίαν.

ΑΥΚ. Αἰσθάνθη εὐθύς φρίκην· ὥστε ἐπάγωσα, ὁπότεν ἀσῆκωσα
τὴν χεῖρα διὰ νὰ σὲ κτυπήσω.

ΚΛ. Ἐννοῶ εὐθύς τὴν ὑπερβολικὴν εὐσπλαγχνίαν ἧτις μοῦ ἠκού-
στο εἰς τὴν καρδίαν ὅταν σὲ ἔβλεπα.

(!) γονατίζων. (?) τὸν ἀγκαλιάζει.

ΔΥΚ. Εὐτυχῆς πατήρ!

ΑΔΚ. Σήμερον δύνασαι νὰ εὐχαριστήσῃς πολλοὺς εἰς μίαν στιγμὴν.

ΚΑ. Καὶ τὸ ἐπιθυμῶ· ὁ υἱός μου ὁ Φίλιππος νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Ἀργίνης, καὶ ὁ Μεγακλῆς τῆς Ἀριστέας. Ἄλλ' ὁ υἱός μου ὁ Φίλιππος εἶναι ἔνοχος θανάτου.

ΜΕΓ. Δὲν εἶνε πλέον ἔνοχος ἀφοῦ εἶναι υἱός σου.

ΚΑ. Εἶναι ἄρα ἡ ἐλευθερία τοῦ πταισίου συγχωρημένη εἰς τὸ αἷμα μου; ἔδῶ κάθε ἄλλο ἔρχεται νὰ δείξῃ μεγαλοφυλίαν καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ γίνω τὸ παράδειγμα τῆς μικροφυλίας; ὦχ! αὐτὸ ὁ κόσμος διὰ ἐμεῖς νὰ μὴ τὸ μάθῃ! Ἄ! Σεῖς ἱερεῖς καὶ ὑπηρέταις, ἀνάψατε ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τὸ ἱερὸν πῦρ· υἱὲς πῆγαινε καὶ ἀπόθανε κ' ἐγὼ μετ' ὀλίγον θέλω ἀποθάνει.

ΑΜ. Τί κρίσις ἀπάνθρωπος!

ΑΔΚ. Τί βάρβαρος ἀρετή!

ΜΕΓ. Κύριε, στάσου σὺ δὲν δύνασαι νὰ τὸν καταδικάσῃς ἢ ἡμέρα παρῆλθε καθ' ἣν οὐ προεδρεύεις. Ὁ ἔνοχος κρέμαται ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τοῦ λαοῦ.

ΚΑ. Ναὶ ἄς ἀκούσωμεν λοιπὸν τὰς κοινὰς ἀποφάσεις πρὸς ὄφελος τοῦ ἐνόχου δὲν παρακαλῶ, δὲν ἀποφασίζω καὶ δὲν συμβουλεύω.

Χορὸς τῶν ἱερέων, καὶ ὁ λαός.

Ζήτω ὁ πταιστής υἱός, διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῇ δι' ἐκεῖνον ὁ ἀθῶος πατήρ ἄς μὴ λυπήσῃ τὴν παροῦσαν ἡμέραν, μήτε ἄς ἐνοχλήσῃ τὴν ἱερὰν τελετὴν, μία ἰδέα τόσον τρομερά.

Τ Ε Λ Ο Σ